

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (wersja przekształcona)** 1
- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) ⁽¹⁾** 11

DECYZJE

- ★ **Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia ⁽¹⁾** 32

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ **Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Turcji w sprawie udziału Republiki Turcji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii** 40

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 574/2014 z dnia 21 lutego 2014 r. zmieniające załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 w odniesieniu do wzoru, który należy stosować przy sporządzaniu deklaracji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych 41
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 575/2014 z dnia 27 maja 2014 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 383/2012 określające wymagania techniczne wobec praw jazdy zawierających elektroniczny nośnik informacji (mikroprocesor) ⁽¹⁾ 47
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 576/2014 z dnia 27 maja 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 50

DECYZJE

2014/302/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 27 maja 2014 r. zmieniająca decyzję 2011/166/UE w sprawie utworzenia SHARE-ERIC 52

2014/303/UE:

- ★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie zakazu finansowania ze środków banku centralnego oraz oprocentowania depozytów sektora publicznego w krajowych bankach centralnych (EBC/2014/8) 54

WYTYCZNE

2014/304/UE:

- ★ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie krajowych operacji zarządzania aktywami i pasywami przez krajowe banki centralne (EBC/2014/9) 56

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/60/UE

z dnia 15 maja 2014 r.

w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (wersja przekształcona)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 93/7/EWG ⁽²⁾ została znacząco zmieniona dyrektywami 96/100/WE ⁽³⁾ i 2001/38/WE ⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywę tę należy przekształcić.
- (2) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, na którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z art. 36 TFUE odpowiednie postanowienia dotycząc swobodnego przepływu towarów nie stanowią przeszkody w stosowaniu zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, uzasadnionych w szczególności ochroną narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej.
- (3) Na warunkach i w zakresie określonym w art. 36 TFUE państwa członkowskie zachowują prawo do określania swoich narodowych dóbr kultury oraz do przyjmowania niezbędnych przepisów w celu ich ochrony. Unia odgrywa jednakże cenną rolę w zachęcaniu do współpracy między państwami członkowskimi w celu ochrony dziedzictwa kulturowego o znaczeniu europejskim, do którego należą wspomniane narodowe dobra kultury.
- (4) Dyrektywą 93/7/EWG wprowadzono rozwiązania umożliwiające państwom członkowskim zabezpieczenie zwrotu na ich terytorium dóbr kultury, które zostały sklasyfikowane jako narodowe dobra kultury w rozumieniu art. 36 TFUE, należących do wspólnych kategorii dóbr kultury, o których mowa w załączniku do wspomnianej dyrektywy i które zostały wyprowadzone z ich terytorium z naruszeniem przepisów krajowych lub rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 ⁽⁵⁾. Wspomniana dyrektywa obejmowała także dobra kultury sklasyfikowane jako „narodowe dobra kultury” i stanowiące integralną część zbiorów publicznych lub zasobów instytucji kościelnych, które nie były zaliczane do tych wspólnych kategorii.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dz.U.) i decyzja Rady z dnia 8 maja 2014 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/7/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (Dz.U. L 74 z 27.3.1993, s. 74).

⁽³⁾ Dyrektywa 96/100/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lutego 1997 r. zmieniająca załącznik do dyrektywy 93/7/EWG w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (Dz.U. L 60 z 1.3.1997, s. 59).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 93/7/EWG w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (Dz.U. L 187 z 10.7.2001, s. 43).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz.U. L 39 z 10.2.2009, s. 1).

- (5) Dyrektywą 93/7/EWG ustanowiono współpracę administracyjną między państwami członkowskimi w odniesieniu do ich narodowych dóbr kultury, w ścisłym powiązaniu z ich współdziałaniem z Interpolem i innymi właściwymi organami w zakresie skradzionych dzieł sztuki, która to współpraca obejmowała w szczególności rejestrowanie zagubionych, skradzionych lub wyprowadzonych niezgodnie z prawem dóbr kultury stanowiących część ich narodowych dóbr kultury oraz ich zbiorów publicznych.
- (6) Procedura przewidziana w dyrektywie 93/7/EWG była pierwszym krokiem do ustanowienia współpracy między państwami członkowskimi w tej dziedzinie w kontekście rynku wewnętrznego w celu dalszego wzajemnego uznawania prawa krajowego, dotyczącego tej dziedziny.
- (7) Rozporządzenie (WE) nr 116/2009 wprowadziło, wraz z dyrektywą 93/7/EWG, unijny system ochrony dóbr kultury państw członkowskich.
- (8) Celem dyrektywy 93/7/EWG było zapewnienie fizycznego zwrotu dóbr kultury do państwa członkowskiego, z którego terytorium dobra te zostały wyprowadzone niezgodnie z prawem, niezależnie od praw własności takich przedmiotów. Jednakże stosowanie tej dyrektywy uwidoczniło ograniczenia systemu w odniesieniu do odzyskiwania tego rodzaju dóbr kultury. Ze sprawozdań dotyczących stosowania tej dyrektywy wynika, że nie była ona często stosowana, w szczególności z uwagi na jej ograniczony zakres wynikający z warunków określonych w załączniku do niej, krótki termin wniesienia roszczenia o zwrot oraz koszty związane z procedurami zwrotu.
- (9) Zakres stosowania niniejszej dyrektywy powinien obejmować wszystkie dobra kultury sklasyfikowane lub zdefiniowane przez państwo członkowskie zgodnie z krajowym ustawodawstwem lub krajowymi procedurami administracyjnymi jako narodowe dobra kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej w rozumieniu art. 36 TFUE. Niniejsza dyrektywa powinna zatem obejmować zbiory o znaczeniu historycznym, paleontologicznym, etnograficznym lub numizmatycznym lub o wartości naukowej, niezależnie od tego, czy stanowią one część zbiorów publicznych, innych zbiorów, czy też są pojedynczymi przedmiotami i czy pochodzą z legalnych czy też z nielegalnych wykopalisk, pod warunkiem że są one sklasyfikowane lub zdefiniowane jako narodowe dobra kultury. Ponadto dobra kultury sklasyfikowane lub zdefiniowane jako narodowe dobra kultury powinny kwalifikować się do zwrotu na mocy niniejszej dyrektywy niezależnie od tego, czy należą do określonych kategorii lub odpowiadają progom związanym z ich wiekiem lub ich wartością finansową.
- (10) W art. 36 TFUE uznano różnorodność krajowych systemów ochrony narodowych dóbr kultury. W celu wzmocnienia wzajemnego zaufania, woli współpracy i wzajemnego zrozumienia pomiędzy państwami członkowskimi należy określić zakres pojęcia „narodowe dobro kultury” w ramach art. 36 TFUE. Państwa członkowskie powinny także ułatwiać zwrot dóbr kultury do państwa członkowskiego, z którego terytorium te dobra kultury zostały wyprowadzone niezgodnie z prawem, niezależnie od daty przystąpienia tego państwa członkowskiego do Unii i powinny zapewnić, że zwrot takich przedmiotów nie pociągnie za sobą nieracjonalnych kosztów. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość dokonywania zwrotu dóbr kultury innych niż sklasyfikowane lub zdefiniowane jako „narodowe dobra kultury” z zastrzeżeniem przestrzegania odpowiednich postanowień TFUE, a także dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem przed dniem 1 stycznia 1993 r.
- (11) Należy zintensyfikować współpracę administracyjną pomiędzy państwami członkowskimi, aby stworzyć warunki dla bardziej skutecznego i jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy. Dlatego też organy centralne państw członkowskich powinny skutecznie współpracować ze sobą i wymieniać informacje związane z wyprowadzonymi niezgodnie z prawem dobrami kultury poprzez wykorzystywanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (zwanego dalej „systemem IMI”) utworzonego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012⁽¹⁾. W celu lepszego wdrażania niniejszej dyrektywy należy utworzyć moduł systemu IMI, który byłby specjalnie dostosowany do dóbr kultury. Także inne właściwe organy państw członkowskich powinny wykorzystywać ten system w stosownych przypadkach.
- (12) W celu zapewnienia ochrony danych osobowych współpraca administracyjna i w zakresie wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami powinna odbywać się zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, oraz, w zakresie w jakim wykorzystywany jest system IMI, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012. Definicje zawarte w dyrektywie 95/46/WE i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ powinny również mieć zastosowanie na użytek niniejszej dyrektywy.
- (13) Stwierdzono, że w praktyce termin na sprawdzenie, czy dobro kultury odkryte w innym państwie członkowskim stanowi dobro kultury w rozumieniu dyrektywy 93/7/EWG, jest zbyt krótki. W związku z tym powinien on zostać wydłużony do sześciu miesięcy. Dłuższy termin powinien sprzyjać podjęciu przez państwa członkowskie odpowiednich działań na rzecz zachowania danego dobra kultury i, w odpowiednich przypadkach, zapobieżeniu działaniom uniemożliwiającym procedurę zwrotu.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

(2) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 74).

(3) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (14) Termin wniesienia roszczenia o zwrot powinien zostać wydłużony do trzech lat od chwili, kiedy państwo członkowskie, z którego terytorium dobro kultury zostało niezgodnie z prawem wyprowadzone, uzyskało informacje o miejscu, w którym znajduje się dobro kultury, oraz o tożsamości jego posiadacza lub dzierżyciela. Wydłużenie tego terminu powinno ułatwić zwrot i zniechęcić do niezgodnego z prawem wyprowadzania narodowych dóbr kultury. Dla jasności należy dodać, że termin wniesienia roszczenia biegnie od dnia, w którym organy centralne państwa członkowskiego, z którego terytorium dobro kultury zostało niezgodnie z prawem wyprowadzone, uzyskały te informacje.
- (15) Zgodnie z dyrektywą 93/7/EWG roszczenie o zwrot nie może zostać wniesione po upływie 30 lat od wyprowadzenia dobra kultury niezgodnie z prawem z terytorium danego państwa członkowskiego. Jednakże w przypadku przedmiotów stanowiących część kolekcji publicznych oraz przedmiotów znajdujących się w zasobach instytucji kościelnych w państwach członkowskich, w których są one objęte szczególnymi rozwiązaniami ochronnymi na mocy prawa krajowego, do roszczeń o zwrot mają w pewnych okolicznościach zastosowanie dłuższe terminy. Ze względu na fakt, że w państwach członkowskich mogą istnieć specjalne rozwiązania ochronne na mocy prawa krajowego w odniesieniu do instytucji religijnych nieposiadających struktury kościelnej, niniejsza dyrektywa powinna także mieć zastosowanie do tych innych instytucji religijnych.
- (16) W swych konkluzjach dotyczących zapobiegania przestępstwom przeciwko dobrom kultury i zwalczania tego zjawiska przyjętych w dniach 13 i 14 grudnia 2011 r. Rada uznała potrzebę przyjęcia środków pozwalających zwiększyć skuteczność zapobiegania przestępstwom dotyczącym dobrom kultury i zwalczania tego zjawiska. Rada zaleciła Komisji wsparcie państw członkowskich w skutecznej ochronie dóbr kultury w celu zapobiegania nielegalnemu obrotowi dobrami kultury i zwalczania go, a w miarę potrzeby opracowanie dodatkowych środków. Ponadto Rada zaleciła państwom członkowskim, by rozważyły ratyfikację Konwencji Unesco dotyczącej środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury, podpisanej w Paryżu w dniu 17 listopada 1970 r., oraz Konwencji UNIDROIT dotyczącej skradzionych lub nielegalnie wywiezionych dóbr kultury, podpisanej w Rzymie w dniu 24 czerwca 1995 r.
- (17) Należy zapewnić, by wszyscy uczestnicy rynku wykazywali ostrożność i staranność przy transakcjach dotyczących dóbr kultury. Konsekwencje nabycia dobra kultury pochodzącego z nielegalnego źródła będą miały naprawdę odstraszać charakter tylko wtedy, jeżeli wypłacie odszkodowania towarzyszyć będzie obowiązek wykazania, iż posiadacz dobra wykazał należytą ostrożność i staranność. Dlatego też, aby zrealizować cele Unii w zakresie zapobiegania nielegalnemu obrotowi dobrami kultury i zwalczania go, niniejsza dyrektywa powinna stanowić, że posiadacz w celu uzyskania odszkodowania musi udowodnić, iż w momencie nabycia dobra wykazał należytą ostrożność i staranność.
- (18) W tym celu przydatne byłoby również, aby wszystkie osoby, a zwłaszcza uczestnicy rynku, miały łatwy dostęp do informacji publicznych dotyczących dóbr kultury sklasyfikowanych lub zdefiniowanych przez państwa członkowskie jako narodowe dobra kultury. Państwa członkowskie powinny starać się ułatwiać dostęp do tego rodzaju informacji publicznej.
- (19) Aby ułatwić jednolitą interpretację pojęcia należytej ostrożności i staranności należy określić w niniejszej dyrektywie niewyczerpujący wykaz kryteriów, które muszą być uwzględnione, by stwierdzić czy posiadacz wykazał należytą ostrożność i staranność przy nabywaniu dobra kultury.
- (20) Z uwagi na to, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie umożliwienie zwrotu dóbr kultury sklasyfikowanych lub zdefiniowanych jako narodowe dobra kultury, które wyprowadzono niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a z uwagi na jego skalę i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (21) Ponieważ wraz ze uchyceniem załącznika do dyrektywy 93/7/EWG zadania komitetu ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 116/2009 stały się bezprzedmiotowe należy usunąć odniesienia do tego komitetu. Jednakże w celu utrzymania platformy wymiany pomiędzy państwami członkowskimi doświadczeń i dobrych praktyk w zakresie wdrażania niniejszej dyrektywy Komisja powinna utworzyć grupę ekspertów złożoną z ekspertów pochodzących z organów centralnych państw członkowskich odpowiedzialnych za wdrożenie niniejszej dyrektywy, którą należy zaangażować między innymi w proces dostosowywania modułu systemu IMI do dóbr kultury.
- (22) Biorąc pod uwagę, że załącznik do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 zawiera wykaz przepisów odnoszących się do współpracy administracyjnej zawartych w aktach Unii, które są stosowane z wykorzystaniem systemu IMI, załącznik ten należy zmienić w celu dodania niniejszej dyrektywy do wykazu.
- (23) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (24) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszą dyrektywę stosuje się do zwrotu dóbr kultury sklasyfikowanych lub zdefiniowanych przez państwo członkowskie jako narodowe dobra kultury, o których mowa w art. 2 pkt 1, które zostały wyprowadzone niezgodnie z prawem z terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 2

Na użytek niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „dobro kultury” oznacza przedmiot, który, przed jego niezgodnym z prawem wyprowadzeniem z terytorium państwa członkowskiego lub po nim, został sklasyfikowany lub zdefiniowany przez państwo członkowskie na podstawie ustawodawstwa krajowego lub procedur administracyjnych, jako narodowe dobro kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej w rozumieniu art. 36 TFUE.
- 2) „wyprowadzone niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego” oznacza:
 - a) wyprowadzone z terytorium państwa członkowskiego z naruszeniem jego przepisów dotyczących ochrony narodowych dóbr kultury lub z naruszeniem rozporządzenia (WE) nr 116/2009; lub
 - b) niezwrócone, przed upływem okresu zgodnego z prawem czasowego wyprowadzenia, lub każde naruszenie innego warunku takiego czasowego wyprowadzenia;
- 3) „wnioskujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, z którego terytorium dobro kultury zostało wyprowadzone niezgodnie z prawem;
- 4) „państwo członkowskie, do którego wniosek jest kierowany” oznacza państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się dobro kultury wyprowadzone niezgodnie z prawem z terytorium innego państwa członkowskiego;
- 5) „zwrot” oznacza fizyczny zwrot dobra kultury na terytorium wnioskującego państwa członkowskiego;
- 6) „posiadacz” oznacza osobę, która faktycznie włada dobrem kultury we własnym imieniu;
- 7) „dzierżyciel” oznacza osobę, która faktycznie włada dobrem kultury za kogo innego;
- 8) „zbiory publiczne” oznaczają zbiory, które zostały sklasyfikowane jako zbiory publiczne zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego, stanowiące własność państwa członkowskiego, władz lokalnych lub regionalnych państwa członkowskiego, lub instytucji w tym państwie członkowskim, pod warunkiem że taka instytucja jest własnością tego państwa członkowskiego albo władz lokalnych lub regionalnych bądź też jest w znacznym stopniu finansowana przez te państwo lub władze lokalne albo regionalne.

Artykuł 3

Dobra kultury, które zostały wyprowadzone z terytorium państwa członkowskiego niezgodnie z prawem, są zwracane zgodnie z procedurą oraz warunkami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 4

Każde państwo członkowskie wyznaczy jeden lub więcej organów centralnych do realizacji zadań przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Państwa członkowskie powiadomią Komisję o wszystkich wyznaczonych przez nie organach centralnych na mocy niniejszego artykułu.

Komisja opublikuje wykaz tych organów centralnych oraz wszelkie zmiany ich dotyczące w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Organy centralne państw członkowskich współpracują ze sobą oraz wspierają konsultacje między właściwymi organami państw członkowskich. Organy te realizują w szczególności następujące zadania:

- 1) na wniosek wnioskującego państwa członkowskiego, poszukują określonego dobra kultury, które zostało wyprowadzone niezgodnie z prawem z jego terytorium, ustalając tożsamość posiadacza lub dzierżyciela. Wniosek musi zawierać wszystkie informacje niezbędne dla ułatwienia tego poszukiwania, w szczególności w odniesieniu do rzeczywistego lub domniemanego położenia tego dobra;
- 2) powiadamiają zainteresowane państwa członkowskie o znalezieniu dobra kultury na swoim terytorium oraz o tym, czy istnieją uzasadnione podstawy, aby uważać, że zostało ono niezgodnie z prawem wyprowadzone z terytorium innego państwa członkowskiego;

- 3) umożliwiają sprawdzanie właściwym organom wnioskującego państwa członkowskiego, czy dany przedmiot jest dobrem kultury, pod warunkiem że kontrola jest dokonywana w ciągu sześciu miesięcy od powiadomienia określonego w pkt 2. Jeżeli weryfikacja ta nie zostanie przeprowadzona w tym terminie, pkt 4 i 5 nie mają zastosowania;
- 4) podejmują wszelkie niezbędne środki, we współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim, w celu fizycznego zachowania dobra kultury;
- 5) zapobiegają, podejmując niezbędne środki tymczasowe, wszelkim działaniom mającym na celu uniemożliwienie procedury zwrotu;
- 6) działają jako pośrednik między posiadaczem lub dzierżycielem a wnioskującym państwem członkowskim w odniesieniu do zwrotu. W tym celu właściwe organy państwa członkowskiego, do którego wniosek jest kierowany, mogą, z zastrzeżeniem art. 6, ułatwić przeprowadzenie postępowania arbitrażowego zgodnie z ustawodawstwem krajowym państwa członkowskiego, do którego wniosek jest kierowany, pod warunkiem że wnioskujące państwo członkowskie i posiadacz lub użytkownik wyrażają swoją formalną zgodę.

W celu zapewnienia współpracy i prowadzenia wzajemnych konsultacji centralne organy państw członkowskich wykorzystują moduł systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (zwany dalej „systemem IMI”) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012, specjalnie dostosowany do dóbr kultury. Mogą także wykorzystywać system IMI do rozpowszechniania odpowiednich, istotnych dla danej sprawy informacji dotyczących dóbr kultury, które zostały skradzione lub wyprowadzone niezgodnie z prawem z ich terytoriów. Państwa członkowskie decydują o wykorzystaniu systemu IMI przez inne właściwe organy do celów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

Wnioskujące państwo członkowskie może wnieść przed właściwym sądem w państwie członkowskim, do którego wniosek jest kierowany, roszczenie przeciwko posiadaczowi lub, w przypadku jego braku, przeciwko dzierżycielowi, o zwrot dobra kultury, które zostało wyprowadzone niezgodnie z prawem z jego terytorium.

Postępowanie może zostać wszczęte jedynie w przypadku, gdy do wniosku o jego wszczęcie dołączono:

- a) dokument opisujący przedmiot roszczenia i stwierdzający, że jest on dobrem kultury;
- b) oświadczenie właściwych organów wnioskującego państwa członkowskiego, że dobro kultury zostało wyprowadzone niezgodnie z prawem z jego terytorium.

Artykuł 7

W celu zabezpieczenia zwrotu danego przedmiotu, właściwy organ centralny wnioskującego państwa członkowskiego bezzwłocznie informuje właściwy organ centralny państwa członkowskiego, do którego wniosek jest kierowany, że wniesiono roszczenie.

Właściwy organ centralny państwa członkowskiego, do którego wniosek jest kierowany, niezwłocznie informuje organy centralne innych państw członkowskich.

Wymiany informacji dokonuje się z wykorzystaniem systemu IMI zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych i prywatności, bez uszczerbku dla możliwości wykorzystania przez właściwe organy centralne poza systemem IMI innych, dodatkowych środków przekazywania informacji.

Artykuł 8

1. Państwa członkowskie określają w swoim ustawodawstwie, że roszczenie o zwrot przewidziane w niniejszej dyrektywie nie może zostać wniesione po upływie trzech lat od chwili, kiedy właściwy organ centralny wnioskującego państwa członkowskiego uzyskał informacje o miejscu, w którym znajduje się dobro kultury oraz o tożsamości jego posiadacza lub dzierżyciela.

Takie roszczenie o zwrot nie może w żadnym przypadku zostać wniesione po upływie 30 lat od wyprowadzenia dobra kultury niezgodnie z prawem z terytorium wnioskującego państwa członkowskiego.

Jednakże w przypadku przedmiotów stanowiących część zbiorów publicznych zdefiniowanych w art. 2 pkt 8 oraz przedmiotów znajdujących się w zasobach instytucji kościelnych lub innych instytucji religijnych w państwach członkowskich, w których są one objęte szczególnymi rozwiązaniami ochronnymi na mocy prawa krajowego, roszczenie o zwrot nie może zostać wniesione po upływie 75 lat, z wyjątkiem państw członkowskich, gdzie wniesienie takiego roszczenia nie jest ograniczone w czasie lub w przypadku umów dwustronnych między państwami członkowskimi przewidujących termin dłuższy niż 75 lat.

2. Roszczenie o zwrot jest niedopuszczalne, jeżeli wyprowadzenie dobra kultury z terytorium wnioskującego państwa członkowskiego nie jest już niezgodne z prawem w chwili wniesienia roszczenia.

Artykuł 9

O ile art. 8 i 14 nie stanowią inaczej, właściwy sąd nakazuje zwrot dobra kultury, jeżeli stwierdzi, że jest to dobro kultury w rozumieniu art. 2 pkt 1 wyprowadzone niezgodnie z prawem z terytorium danego państwa.

Artykuł 10

Jeżeli nakazano zwrot dobra kultury, właściwy sąd w państwie członkowskim, do którego wniosek jest kierowany, przyznaje posiadaczowi odpowiednie odszkodowanie, stosownie do okoliczności danej sprawy, pod warunkiem że posiadacz dowiedzie, iż wykazał należyłą ostrożność i staranność przy nabyciu tego dobra kultury.

Aby stwierdzić, czy posiadacz wykazał należyłą ostrożność i staranność, należy uwzględnić wszystkie okoliczności nabycia, w szczególności dokumentację dotyczącą pochodzenia danego dobra, pozwolenia na wywóz wymagane zgodnie z przepisami wnioskującego państwa członkowskiego, rodzaj uczestniczących stron, zapłaconą cenę, fakt, czy posiadacz sprawdził dostępny rejestr skradzionych dóbr kultury i wszystkie odpowiednie informacje i dokumenty, które posiadacz mógł w rozsądny sposób uzyskać, oraz wszelkie inne działania, które byłyby uzasadnione w tych okolicznościach.

W przypadku darowizny lub spadku sytuacja posiadacza nie może być korzystniejsza niż sytuacja osoby, od której nabył on przedmiot w ten sposób.

Wnioskujące państwo członkowskie wypłaca takie odszkodowanie przy zwrocie przedmiotu.

Artykuł 11

Wydatki poniesione na wykonanie orzeczenia nakazującego zwrot dobra kultury są pokrywane przez wnioskujące państwo członkowskie. To samo stosuje się do kosztów związanych ze środkami określonymi w art. 5 pkt 4.

Artykuł 12

Wypłata odpowiedniego odszkodowania oraz pokrycie wydatków, o których mowa odpowiednio w art. 10 i 11, nie narusza prawa wnioskującego państwa członkowskiego do podjęcia działań w celu odzyskania tych kwot od osób odpowiedzialnych za niezgodne z prawem wyprowadzenie dobra kultury z jego terytorium.

Artykuł 13

Własność dobra kultury po zwrocie jest regulowana przez prawodawstwo wnioskującego państwa członkowskiego.

Artykuł 14

Niniejszą dyrektywę stosuje się jedynie do dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, począwszy od dnia 1 stycznia 1993 r.

Artykuł 15

1. Każde państwo członkowskie może stosować rozwiązania przewidziane w niniejszej dyrektywie w celu zwrotu dóbr kultury innych niż określone w art. 2 pkt 1.
2. Każde państwo członkowskie może stosować rozwiązania przewidziane w niniejszej dyrektywie do wniosków o zwrot dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium innych państw członkowskich przed dniem 1 stycznia 1993 r.

Artykuł 16

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla postępowań cywilnych lub karnych, które mogą być wszczęte przez wnioskujące państwo członkowskie lub właściciela skradzionego dobra kultury zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich.

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 18 grudnia 2015 r., a następnie co pięć lat, sprawozdania dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy.
2. Co pięć lat Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie oceniające stosowanie i skuteczność niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to w razie konieczności jest przedkładane wraz z odpowiednimi wnioskami.

Artykuł 18

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 dodaje się punkt w brzmieniu:

- „8. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (*): Art. 5 i 7.

(*) Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s 1.”

Artykuł 19

1. Do dnia 18 grudnia 2015 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania art. 2 pkt 1, art. 5 akapit pierwszy pkt 3, art. 5 akapit drugi, art. 7 akapit trzeci, art. 8 ust. 1, art. 10 akapit pierwszy i drugi i art. 17 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 20

Dyrektywa 93/7/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku I część A, traci moc dnia 19 grudnia 2015 r., bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 2 pkt 2–8, art. 3 i 4, art. 5 akapit pierwszy pkt 1, 2 i 4–6, art. 6, art. 7 akapit pierwszy i drugi, art. 8 ust. 2, art. 9, art. 10 akapit trzeci i czwarty oraz art. 11–16 stosuje się od dnia 19 grudnia 2015 r.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

**Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian
(o których mowa w art. 20)**

Dyrektywa Rady 93/7/EWG	(Dz.U. L 74 z 27.3.1993, s. 74)
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 96/100/WE	(Dz.U. L 60 z 1.3.1997, s. 59)
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/38/WE	(Dz.U. L 187 z 10.7.2001, s. 43)

CZĘŚĆ B

**Terminy transpozycji do prawa krajowego
(o których mowa w art. 20)**

Dyrektywa	Termin transpozycji
93/7/EWG	15.12.1993 (15.3.1994 dla Belgii, Niemiec i Niderlandów)
96/100/WE	1.9.1997
2001/38/WE	31.12.2001

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Dyrektywa 93/7/EWG	Niniejsza dyrektywa
—	art. 1
art. 1 pkt 1 tiret pierwsze	art. 2 pkt 1
art. 1 pkt 1 tiret drugie część wprowadzająca	—
art. 1 pkt 1 tiret drugie podtiret pierwsze zdanie pierwsze	—
art. 1 pkt 1 tiret drugie podtiret pierwsze akapit drugi	art. 2 pkt 8
art. 1 pkt 1 tiret drugie zdanie drugie	—
art. 1 pkt 2 tiret pierwsze	art. 2 pkt 2 lit. a)
art. 1 pkt 2 tiret drugie	art. 2 pkt 2 lit. b)
art. 1 pkt 3–7	art. 2 pkt 3–7
art. 2	art. 3
art. 3	art. 4
art. 4 część wprowadzająca	art. 5 akapit pierwszy część wprowadzająca
art. 4 pkt 1 i 2	art. 5 akapit pierwszy pkt 1 i 2
art. 4 pkt 3	art. 5 akapit pierwszy pkt 3
art. 4 pkt 4–6	art. 5 akapit pierwszy pkt 4–6
—	art. 5 akapit drugi
art. 5 akapit pierwszy	art. 6 akapit pierwszy
art. 5 akapit drugi tiret pierwsze	art. 6 akapit drugi lit. a)
art. 5 akapit drugi tiret drugie	art. 6 akapit drugi lit. b)
art. 6 akapit pierwszy	art. 7 akapit pierwszy
art. 6 akapit drugi	art. 7 akapit drugi
—	art. 7 akapit trzeci
art. 7 ust. 1 i 2	art. 8 ust. 1 i 2
art. 8	art. 9
art. 9 akapit pierwszy	art. 10 akapit pierwszy
art. 9 akapit drugi	—
—	art. 10 akapit drugi
art. 9 akapit trzeci i czwarty	art. 10 akapit trzeci i czwarty
art. 10 do 15	art. 11 do 16
art. 16 ust. 1 i 2	art. 17 ust. 1 i 2
art. 16 ust. 3	—
art. 16 ust. 4	—
art. 17	—
—	art. 18
art. 18	art. 19
—	art. 20
—	art. 21

Dyrektywa 93/7/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 19	art. 22
załącznik	—
—	załącznik I
—	załącznik II

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/67/UE**z dnia 15 maja 2014 r.****w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swobodny przepływ pracowników, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług są podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego Unii zapisanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Unia opracowuje sposoby wdrożenia tych zasad, mając na celu zagwarantowanie przedsiębiorstwom równych warunków działania oraz poszanowanie praw pracowników.
- (2) Swoboda świadczenia usług obejmuje prawo przedsiębiorstw do świadczenia usług w innym państwie członkowskim, do którego mogą tymczasowo delegować swoich pracowników w celu świadczenia tam usług. W celu delegowania pracowników konieczne jest odróżnienie tej swobody od zasady swobodnego przepływu pracowników, która daje każdemu obywatelowi prawo do swobodnego przemieszczania się do innego państwa członkowskiego w celu podjęcia pracy i zamieszkania w tym państwie w tym celu oraz chroni ich przed dyskryminacją w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy i zatrudnienia w porównaniu z obywatelami tego państwa członkowskiego.
- (3) W odniesieniu do pracowników delegowanych czasowo do pracy w celu świadczenia usług w innym państwie członkowskim niż to, w którym zwyczajowo wykonują oni pracę, w dyrektywie 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanowiono podstawowy zbiór jasno określonych warunków zatrudnienia, które mają być spełnione przez usługodawcę w państwie członkowskim, do którego następuje delegowanie, celem zapewnienia minimalnego poziomu ochrony pracowników delegowanych.
- (4) Wszystkie środki wprowadzone niniejszą dyrektywą powinny być uzasadnione i proporcjonalne, tak by nie tworzyć obciążeń administracyjnych i nie ograniczać potencjału przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy, przy jednoczesnej ochronie delegowanych pracowników.
- (5) Aby zapewnić zgodność z dyrektywą 96/71/WE, a jednocześnie nie nakładać na usługodawców niepotrzebnych obciążeń administracyjnych, elementy faktyczne, o których mowa w postanowieniach niniejszej dyrektywy dotyczących stwierdzania rzeczywistego delegowania oraz zapobiegania nadużyciom i obchodzeniu przepisów, należy traktować jako orientacyjne i niewyczerpujące. Nie należy w szczególności wymagać zgodności z każdym elementem w każdym przypadku delegowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 15.11.2012, s. 61.⁽²⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2013, s. 67.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 13 maja 2014 r.⁽⁴⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

- (6) Pomimo że ocenę faktycznych elementów orientacyjnych należy dostosować indywidualnie do każdego przypadku oraz że należy uwzględnić szczególne okoliczności danej sytuacji, właściwe organy w poszczególnych państwach członkowskich nie powinny dochodzić do odmiennych interpretacji prawnych lub ocen prawnych w przypadku sytuacji cechujących się tymi samymi elementami faktycznymi.
- (7) Należy poprawić wdrażanie i monitorowanie pojęcia delegowania oraz wprowadzić na szczeblu Unii bardziej jednolite elementy ułatwiające wspólną interpretację, aby zapobiegać nadużywaniu oraz obchodzeniu obowiązujących przepisów przez przedsiębiorstwa korzystające z zapisanej w TFUE swobody świadczenia usług lub z przepisów dyrektywy 96/71/WE w sposób nieodpowiedni bądź nieuczciwy, oraz unikać tych zjawisk i je zwalczać.
- (8) W związku z tym właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, w razie potrzeby w ścisłej współpracy z państwem członkowskim prowadzenia działalności, powinien sprawdzać zasadnicze elementy faktyczne świadczące o tymczasowym charakterze delegowania oraz spełnienie warunku, że pracodawca rzeczywiście prowadzi działalność w państwie członkowskim, z którego delegowani są pracownicy.
- (9) Analizując wielkość obrotu danego przedsiębiorstwa w państwie członkowskim prowadzenia działalności w celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo to faktycznie prowadzi znaczącą działalność inną niż działalność zarządcza lub administracyjna o charakterze wyłącznie wewnętrznym, właściwe organy powinny uwzględnić różnice w sile nabywczej walut.
- (10) Określone w niniejszej dyrektywie elementy dotyczące wdrażania i monitorowania delegowania mogą również pomóc właściwym organom w identyfikacji pracowników fałszywie deklarowanych jako osoby samozatrudnione. Zgodnie z dyrektywą 96/71/WE właściwą definicją pracownika jest definicja, którą stosuje się w prawie państwa członkowskiego, na terytorium którego pracownik jest delegowany. Dalsze wyjaśnienia i usprawnione monitorowanie delegowania przez odpowiednie właściwe organy zwiększyłyby pewność prawną i stanowiłyby pożyteczne narzędzie pomagające skutecznie walczyć z fałszywym samozatrudnieniem i zagwarantować, że delegowani pracownicy nie będą fałszywie deklarowani jako osoby samozatrudnione, a tym samym przyczyniłyby się do zapobiegania obchodzeniu obowiązujących przepisów, jego unikania i zwalczania.
- (11) W przypadku gdy dana sytuacja nie stanowi rzeczywistego delegowania i następuje kolizja przepisów, należy odpowiednio uwzględnić przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁽¹⁾ („Rzym I”) lub konwencji rzymskiej⁽²⁾, których celem jest zapewnienie, by pracowników nie pozbawiano ochrony przyznanej im na mocy przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy lub od których możliwe jest odstępstwo jedynie na korzyść pracowników. Państwa członkowskie powinny zapewnić istnienie przepisów chroniących w wystarczający sposób pracowników, którzy nie są rzeczywiście delegowani.
- (12) Brak certyfikatu dotyczącego obowiązującego prawodawstwa w zakresie ochrony socjalnej, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, może sugerować, że dana sytuacja nie powinna być uznawana za tymczasowe delegowanie do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym dany pracownik zazwyczaj pracuje w ramach świadczenia usług.
- (13) Podobnie jak w przypadku dyrektywy 96/71/WE niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009⁽⁴⁾.
- (14) Poszanowanie różnorodności krajowych systemów stosunków pracy oraz niezależności partnerów społecznych zostało wyraźnie uznane w TFUE.
- (15) W wielu państwach członkowskich partnerzy społeczni odgrywają ważną rolę w kontekście delegowania pracowników w celu świadczenia usług, jako że mogą oni, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, określać różne poziomy — alternatywnie lub jednocześnie — obowiązujących minimalnych stawek płacy. Partnerzy społeczni powinni informować o tych stawkach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych („Rzym I”) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych z dnia 19 czerwca 1980 r. (80/934/EWG) (Dz.U. L 266 z 9.10.1980, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

- (16) Odpowiednie i skuteczne wdrożenie oraz egzekwowanie przepisów mają zasadnicze znaczenie dla ochrony praw pracowników delegowanych oraz dla zagwarantowania usługodawcom równych warunków prowadzenia działalności, natomiast niewystarczające egzekwowanie wpływa negatywnie na skuteczność stosowanych w tej dziedzinie przepisów unijnych. Bliska współpraca Komisji i państw członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, władz regionalnych i lokalnych jest zatem niezbędna; nie należy zapominać o ważnej roli inspekcji pracy i partnerów społecznych w tym zakresie. Podstawowe znaczenie mają tu wzajemne zaufanie, duch współpracy, stały dialog i wzajemne zrozumienie.
- (17) Skuteczne procedury monitorowania w państwach członkowskich mają podstawowe znaczenie dla egzekwowania dyrektywy 96/71/WE oraz niniejszej dyrektywy, a zatem należy je ustanowić w całej Unii.
- (18) Trudności w dostępie do informacji dotyczących warunków zatrudnienia są często powodem niestosowania istniejących przepisów przez usługodawców. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić powszechne, skuteczne i bezpłatne udostępnianie takich informacji, nie tylko dla usługodawców z innych państw członkowskich, ale również dla zainteresowanych pracowników delegowanych.
- (19) Jeżeli warunki zatrudnienia określone są w układach zbiorowych uznanych za powszechnie stosowane, państwa członkowskie powinny zapewnić, przy poszanowaniu autonomii partnerów społecznych, by te układy zbiorowe były powszechnie udostępniane w sposób przystępny i przejrzysty.
- (20) Aby poprawić dostępność informacji, należy stworzyć w państwach członkowskich jedno źródło informacji. Każde państwo członkowskie powinno zapewnić jedną oficjalną krajową stronę internetową, zgodnie ze standardami dostępności stron internetowych, oraz inne odpowiednie środki komunikacji. Ta jedna oficjalna krajowa strona internetowa powinna mieć co najmniej formę portalu internetowego i powinna służyć jako brama lub główny punkt wejścia oraz powinna w jasny i precyzyjny sposób wskazywać odesłania do odpowiednich źródeł informacji, jak również krótkie informacje na temat zawartości strony oraz przedstawianych odesłań. Wśród takich stron internetowych powinny znajdować się w szczególności wszystkie strony uruchomione na podstawie ustawodawstwa Unii w celu sprzyjania przedsiębiorczości lub rozwojowi transgranicznego świadczenia usług. Przyjmujące państwa członkowskie powinny przekazywać informacje na temat określonych w prawie krajowym okresów, przez jakie usługodawcy muszą przechowywać dokumenty po okresie delegowania.
- (21) Pracownicy delegowani powinni mieć prawo do otrzymywania od przyjmującego państwa członkowskiego informacji ogólnych dotyczących prawa krajowego lub praktyki krajowej mających do nich zastosowanie.
- (22) Współpraca administracyjna oraz wzajemna pomoc między państwami członkowskimi powinny odbywać się zgodnie z zasadami ochrony danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ oraz zgodnie z krajowymi zasadami ochrony danych wdrażającymi ustawodawstwo Unii. Z kolei współpraca administracyjna za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) powinna odbywać się również zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 ⁽³⁾.
- (23) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie przepisów materialnych dotyczących warunków zatrudnienia, które należy spełnić w odniesieniu do pracowników delegowanych, oraz by monitorować ich przestrzeganie, państwa członkowskie powinny stosować wyłącznie określone wymogi administracyjne i środki kontrolne wobec przedsiębiorstw delegujących pracowników w ramach świadczenia usług. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej takie wymogi i środki mogą być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego obejmującymi skuteczną ochronę praw pracowników, o ile są one odpowiednie, by zapewnić osiągnięcie założonego celu, i nie wykraczają poza działania niezbędne do jego osiągnięcia. Takie wymogi i środki mogą być stosowane wyłącznie, jeżeli właściwe organy nie mogą skutecznie wykonywać swoich zadań kontrolnych bez wymaganych informacji lub gdy zastosowanie mniej restrykcyjnych środków nie zapewniłoby realizacji kluczowych celów wyznaczonych w ramach krajowych środków kontrolnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE ("rozporządzenie w sprawie IMI") (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

- (24) Usługodawca powinien zapewnić, by tożsamość delegowanych pracowników podana w oświadczeniu złożonym przez usługodawcę w celu umożliwienia kontroli sytuacji faktycznej w miejscu pracy była możliwa do zweryfikowania przez właściwe organy przez okres delegowania.
- (25) Usługodawca prowadzący działalność w innym państwie członkowskim powinien bez zbędnej zwłoki informować właściwe organy w przyjmującym państwie członkowskim o wszelkich istotnych zmianach w informacjach zawartych w oświadczeniu usługodawcy złożonym w celu umożliwienia kontroli sytuacji faktycznej w miejscu pracy.
- (26) Obowiązek przekazania Komisji informacji o wymogach administracyjnych i środkach kontrolnych nie powinien prowadzić do stworzenia procedury uprzedniego wydawania zezwolenia.
- (27) Aby zapewnić lepsze i bardziej jednolite stosowanie dyrektywy 96/71/WE oraz jej egzekwowanie w praktyce, a także zmniejszyć w możliwie największym stopniu różnice w jej stosowaniu i egzekwowaniu w całej Unii, państwa członkowskie powinny zagwarantować prowadzenie na swoim terytorium skutecznych i odpowiednich kontroli, przyczyniając się tym samym między innymi do walki z pracą nierejestrowaną w kontekście delegowania, przy czym należy również uwzględnić inne inicjatywy prawne w celu znalezienia lepszych rozwiązań tej kwestii.
- (28) Państwa członkowskie powinny przedstawić w stosownych przypadkach, zgodnie z ich prawem krajowym lub praktyką krajową, kontrolowanemu przedsiębiorstwu dokument pokontrolny lub dokument z kontroli zawierający wszelkie istotne informacje.
- (29) Państwa członkowskie powinny zapewnić wystarczającą liczbę pracowników posiadających umiejętności i kwalifikacje potrzebne do skutecznego przeprowadzania kontroli oraz do udzielenia bez zbędnej zwłoki odpowiedzi na wnioski o udzielenie informacji, o których mowa w niniejszej dyrektywie, kierowane przez przyjmujące państwo członkowskie lub państwo członkowskie prowadzenia działalności.
- (30) Inspekcje pracy, partnerzy społeczni i inne organy monitorujące mają w tym względzie ogromne znaczenie i nadal powinny odgrywać kluczową rolę.
- (31) Aby w elastyczny sposób radzić sobie z różnorodnością rynków pracy i systemów stosunków pracy, w drodze wyjątku, partnerzy społeczni lub inne podmioty mogą monitorować niektóre warunki zatrudnienia pracowników delegowanych, o ile te podmioty lub organy zapewniają zainteresowanym osobom równoważny stopień ochrony oraz prowadzą monitorowanie w sposób niedyskryminacyjny i obiektywny.
- (32) Organy kontroli państw członkowskich i inne właściwe organy monitorowania i egzekwowania powinny korzystać ze współpracy i wymiany informacji przewidzianych we właściwym prawie w celu sprawdzenia, czy przestrzegane są przepisy mające zastosowanie do pracowników delegowanych.
- (33) W szczególności zachęca się państwa członkowskie do wprowadzenia bardziej zintegrowanego podejścia do inspekcji pracy. Należy również przeanalizować potrzebę opracowania wspólnych standardów w celu ustalenia porównywalnych metod, praktyk i minimalnych norm na szczeblu unijnym. Opracowanie wspólnych standardów nie powinno jednak ograniczać państw członkowskich w czynnościach mających na celu skuteczną walkę z pracą nierejestrowaną.
- (34) Aby ułatwić egzekwowanie dyrektywy 96/71/WE i zapewnić jej skuteczniejsze stosowanie, powinny istnieć skuteczne mechanizmy rozpatrywania skarg, za pomocą których pracownicy delegowani mogą składać skargi lub brać udział w postępowaniu bezpośrednio lub, za ich zgodą, za pośrednictwem odpowiednich wyznaczonych stron trzecich, takich jak związki zawodowe lub inne stowarzyszenia, jak również wspólne instytucje partnerów społecznych. Nie powinno to naruszać krajowych przepisów proceduralnych dotyczących reprezentowania i obrony w postępowaniu przed sądami ani kompetencji oraz innych praw związków zawodowych i innych przedstawicieli pracowników wynikających z prawa krajowego lub praktyki krajowej.
- (35) Mając na celu zagwarantowanie, że pracownik delegowany otrzymuje odpowiednie wynagrodzenie, oraz o ile dodatki specyficzne dla delegowania można uważać za składnik minimalnych stawek płacy, takie dodatki powinno się odliczać od wynagrodzenia, wyłącznie jeśli przewiduje to prawo krajowe, układy zbiorowe lub praktyka w przyjmującym państwie członkowskim.

- (36) Kwestią o szczególnym znaczeniu jest — w odniesieniu do łańcuchów podwykonawców — przestrzeganie obowiązujących przepisów w dziedzinie delegowania pracowników oraz skuteczna ochrona praw pracowników w tym zakresie; należy to osiągnąć przy pomocy odpowiednich środków zgodnych z prawem krajowym lub praktyką krajową oraz z prawem unijnym. Środki takie mogą obejmować nieobowiązkowe wprowadzenie, po zasięgnięciu opinii odpowiednich partnerów społecznych, mechanizmu bezpośredniej odpowiedzialności podwykonawcy — dodatkowo lub w miejsce odpowiedzialności pracodawcy — w odniesieniu do zaległego wynagrodzenia netto odpowiadającego minimalnym stawkom płacy lub w odniesieniu do należnych składek płatnych na rzecz wspólnych funduszy bądź instytucji partnerów społecznych regulowanych przez prawo lub układy zbiorowe, o ile płatności te są objęte zakresem stosowania art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE. Państwa członkowskie mogą jednak zgodnie z prawem krajowym wprowadzać bardziej restrykcyjne przepisy dotyczące odpowiedzialności lub mogą zgodnie z prawem krajowym wprowadzać dodatkowe środki na zasadach niedyskryminacji i proporcjonalności.
- (37) Państwa członkowskie, które wprowadziły środki służące zapewnieniu zgodności z zasadami obowiązującymi w łańcuchach podwykonawców, powinny mieć możliwość przyjęcia przepisów przewidujących, że (pod)wykonawca w konkretnych okolicznościach nie powinien ponosić odpowiedzialności lub że jego odpowiedzialność może być ograniczona w przypadkach, gdy ten (pod)wykonawca spełnił wymogi dotyczące dochowania należytej staranności. Środki te powinny być określone w prawie krajowym z uwzględnieniem konkretnych okoliczności danego państwa członkowskiego; mogą one obejmować m.in. podejmowanie przez wykonawcę środków dotyczących dokumentowania przestrzegania wymogów administracyjnych oraz środków kontrolnych służących skutecznemu monitorowaniu zgodności z mającymi zastosowanie przepisami o delegowaniu pracowników.
- (38) Niepokojący jest fakt, że państwa członkowskie mają nadal wiele trudności z egzekucją transgranicznych kar lub grzywien administracyjnych, dlatego należy podjąć działania w kwestii wzajemnego uznawania kar lub grzywien administracyjnych.
- (39) Różnice między systemami państw członkowskich w kwestii egzekwowania kar lub grzywien administracyjnych w sytuacjach transgranicznych znacznie utrudniają właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego; mogą one również w dużym stopniu utrudniać lub wręcz uniemożliwiać zagwarantowanie, że delegowani pracownicy objęci są ochroną w równoważnym stopniu w całej Unii.
- (40) Skuteczne egzekwowanie przepisów materialnych regulujących delegowanie pracowników w celu świadczenia usług powinno się zapewnić dzięki konkretnym działaniom na rzecz transgranicznego egzekwowania nałożonych administracyjnych kar pieniężnych lub grzywien administracyjnych. Zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich w tej dziedzinie jest zatem podstawowym warunkiem zapewnienia wyższego, w większym stopniu równoważnego oraz porównywalnego poziomu ochrony niezbędnego dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (41) Przyjęcie wspólnych przepisów dotyczących wzajemnej pomocy i wsparcia dla środków egzekucyjnych oraz związanych z tym kosztów, jak też przyjęcie jednolitych wymogów dotyczących powiadomienia o decyzjach związanych z nałożonymi karami lub grzywnami administracyjnymi za nieprzestrzeganie dyrektywy 96/71/WE i niniejszej dyrektywy powinno rozwiązać szereg praktycznych problemów dotyczących transgranicznej egzekucji i zagwarantować sprawniejsze informowanie o decyzjach wydanych w innym państwie członkowskim oraz lepsze ich egzekwowanie.
- (42) Jeżeli okaże się, że usługodawca rzeczywiście nie prowadzi działalności w państwie członkowskim prowadzenia działalności lub adres bądź dane przedsiębiorstwa są fałszywe, właściwe organy nie powinny zamykać postępowania ze względów formalnych, lecz powinny dalej badać sprawę w celu ustalenia tożsamości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za delegowanie.
- (43) Uznawanie decyzji o nałożeniu kary lub grzywny administracyjnej oraz wniosków o egzekucję takiej kary lub grzywny powinno opierać się na zasadzie wzajemnego zaufania. W związku z tym podstawy nieuznania lub odmowy egzekucji kary lub grzywny administracyjnej należy ograniczyć do niezbędnego minimum.
- (44) Niezależnie od ustanowienia bardziej jednolitych przepisów odnośnie do transgranicznego egzekwowania kar lub grzywien administracyjnych oraz potrzeby uwspólnionych w większym stopniu kryteriów procedur kontrolnych służących zwiększeniu ich skuteczności w przypadku braku uiszczenia tych kar i grzywien, przepisy te nie powinny naruszać kompetencji państw członkowskich w zakresie ustalania swoich systemów kar, sankcji i grzywien lub środków egzekucji na mocy prawa krajowego tych państw. Tym samym instrument pozwalający na egzekwowanie lub wykonywanie takich kar lub grzywien może — w stosownych przypadkach i z uwzględnieniem prawa krajowego lub praktyki krajowej stosowanych we współpracującym państwie członkowskim — zostać zarówno uzupełniony tytułem umożliwiającym jego egzekwowanie lub wykonanie we współpracującym państwie członkowskim, jak i tytuł taki może zostać do niego dołączony lub może go zastąpić.

- (45) Bardziej jednolite przepisy nie powinny skutkować zmianami ani modyfikacjami obowiązku przestrzegania zapisanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) podstawowych praw do obrony oraz ogólnych zasad prawnych mających zastosowanie w tym zakresie, takich jak prawo do bycia wysłuchanym, prawo do skutecznego środka prawnego, prawo dostępu do bezstronnego sądu czy zasada *ne bis in idem*.
- (46) Niniejsza dyrektywa nie ma na celu ustanowienia zharmonizowanych zasad współpracy sądowej, właściwości sądów, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, czy też regulowania kwestii prawa właściwego.
- (47) Państwa członkowskie powinny przedsięwziąć odpowiednie środki w przypadku niewypełniania obowiązków nałożonych niniejszą dyrektywą, w tym ustalić procedury administracyjne i sądowe; państwa te powinny również wprowadzić skuteczne, zniechęcające i proporcjonalne kary za niedopełnienie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (48) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z prawami podstawowymi oraz z zasadami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz należy ją wdrażać zgodnie z tymi prawami i zasadami, w szczególności z prawem do ochrony danych osobowych (art. 8), wolnością wyboru zawodu i prawem do podejmowania pracy (art. 15), wolnością prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16), prawem do rokowań i działań zbiorowych (art. 28), należytych i sprawiedliwych warunków zatrudnienia (art. 31), prawem do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (art. 47), a także z zasadą domniemania niewinności i prawa do obrony (art. 48) oraz zasadą dotyczącą zakazu ponownego sądenia lub karania za ten sam czyn (*ne bis in idem*) (art. 50).
- (49) Aby ułatwić skuteczniejsze i bardziej jednolite stosowanie dyrektywy 96/71/WE, należy wprowadzić system wymiany informacji w formie elektronicznej w celu usprawnienia współpracy administracyjnej, zaś właściwe organy powinny w jak najszerszym zakresie używać systemu IMI. Nie powinno to jednak uniemożliwiać stosowania istniejących i przyszłych dwustronnych umów i porozumień dotyczących współpracy administracyjnej i wzajemnej pomocy.
- (50) Jako że cel niniejszej dyrektywy, mianowicie ustanowienie wspólnych ram dla odpowiednich przepisów, środków i mechanizmów kontroli niezbędnych dla sprawniejszego i bardziej jednolitego wdrażania, stosowania i egzekwowania dyrektywy 96/71/WE w praktyce, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, może natomiast być w większym stopniu osiągnięty na poziomie Unii ze względu na skalę i efekty działania, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (51) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał ją dnia 19 lipca 2012 r. ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszej dyrektywie ustanawia się — bez uszczerbku dla zakresu dyrektywy 96/71/WE — wspólne ramy dla odpowiednich przepisów, środków i mechanizmów kontroli niezbędnych dla sprawniejszego i bardziej jednolitego wdrażania, stosowania i egzekwowania dyrektywy 96/71/WE w praktyce, w tym środków zapobiegania nadużywaniu i obchodzeniu obowiązujących przepisów oraz karania tego typu postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 29.1.2013, s. 4.

Celem dyrektywy jest zagwarantowanie przestrzegania odpowiedniego poziomu ochrony praw pracowników delegowanych w celu transgranicznego świadczenia usług, w szczególności egzekwowania warunków zatrudnienia mających zastosowanie w państwie członkowskim, w którym usługa ma być świadczona, zgodnie z art. 3 dyrektywy 96/71/WE, przy jednoczesnym ułatwieniu korzystania przez usługodawców ze swobody świadczenia usług oraz promowaniu uczciwej konkurencji między usługodawcami, a tym samym wsparciu funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa w jakikolwiek sposób na korzystanie z praw podstawowych uznanych w państwach członkowskich i na poziomie Unii, w tym z prawa do strajku czy swobody podejmowania strajku lub innych działań objętych szczególnymi systemami stosunków pracy w państwach członkowskich, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową. Dyrektywa ta nie narusza również prawa do negocjowania, zawierania i egzekwowania układów zbiorowych oraz podejmowania działań zbiorowych zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „właściwy organ” oznacza organ lub podmiot — do których może (mogą) się zaliczać biuro(-a) łącznikowe, o którym (-ych) mowa w art. 4 dyrektywy 96/71/WE — wyznaczony przez państwo członkowskie do pełnienia funkcji określonych w dyrektywie 96/71/WE i w niniejszej dyrektywie;
- b) „organ wnioskujący” oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, który zwraca się z wnioskiem o pomoc, udzielenie informacji, powiadomienie lub egzekucję kary lub grzywny, o których mowa w rozdziale VI;
- c) „organ współpracujący” oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, do którego skierowany jest wniosek o pomoc, udzielenie informacji, powiadomienie lub egzekucję kary lub grzywny, o których mowa w rozdziale VI.

Artykuł 3

Właściwe organy i biura łącznikowe

Na użytek niniejszej dyrektywy państwa członkowskie wyznaczają, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, jeden właściwy organ lub większą ich liczbę, do których to organów może (mogą) zaliczać się biuro(-a) łącznikowe, o którym(-ych) w mowa w art. 4 dyrektywy 96/71/WE. Wyznaczając swoje właściwe organy, państwa członkowskie należycie uwzględniają potrzebę zapewnienia ochrony danych przy wymianie informacji oraz praw osób fizycznych i prawnych, których może to dotyczyć. Państwa członkowskie pozostają ostatecznie odpowiedzialne za zagwarantowanie ochrony danych i zabezpieczenie praw osób, których może to dotyczyć, oraz wdrażają w tym zakresie odpowiednie mechanizmy.

Państwa członkowskie przekazują dane kontaktowe właściwych organów Komisji i pozostałym państwom członkowskim. Komisja publikuje i regularnie uaktualnia wykaz właściwych organów i biur łącznikowych.

Pozostałe państwa członkowskie i instytucje Unii uznają wybór poszczególnych państw członkowskich dotyczący właściwych organów.

Artykuł 4

Stwierdzenie rzeczywistego delegowania i zapobieganie nadużyciom i obchodzeniu przepisów

1. Do celów wdrażania, stosowania i egzekwowania dyrektywy 96/71/WE właściwe organy dokonują całościowej oceny wszystkich uznanych za niezbędne elementów faktycznych, w tym zwłaszcza elementów określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu. Elementy te mają pomóc właściwym organom przy przeprowadzaniu kontroli oraz w sytuacji, gdy istnieją podstawy, by sądzić, że dany pracownik nie może zostać uznany za pracownika delegowanego zgodnie z dyrektywą 96/71/WE. Elementy te mają charakter orientacyjny w całościowej ocenie, którą należy przeprowadzić, i w związku z tym nie rozpatruje się ich osobno.

2. Aby ustalić, czy przedsiębiorstwo rzeczywiście prowadzi znaczącą działalność inną niż działalność zarządcza lub administracyjna o charakterze wyłącznie wewnętrznym, właściwe organy dokonują — biorąc pod uwagę szeroki przedział czasowy — całościowej oceny wszystkich elementów faktycznych cechujących taką działalność prowadzoną przez przedsiębiorstwo w państwie członkowskim prowadzenia działalności i, w razie konieczności, w przyjmującym państwie członkowskim. Do elementów tych mogą należeć w szczególności:

- a) miejsce, w którym przedsiębiorstwo ma statutową siedzibę i administrację, korzysta z pomieszczeń biurowych, płaci podatki i składki na ubezpieczenie społeczne oraz — w stosownych przypadkach — zgodnie z prawem krajowym jest uprawnione do wykonywania zawodu lub jest zarejestrowane w izbach handlowych lub organizacjach branżowych;
- b) miejsce, w którym prowadzi się nabór pracowników delegowanych i z którego są oni delegowani;
- c) prawo właściwe dla umów zawieranych przez przedsiębiorstwo ze swoimi pracownikami z jednej strony, oraz prawo właściwe dla umów zawieranych z klientami przedsiębiorstwa z drugiej;
- d) miejsce, w którym przedsiębiorstwo prowadzi znaczącą działalność gospodarczą, oraz w którym zatrudnia personel administracyjny;
- e) liczba wykonanych umów lub wielkość obrotu uzyskanego w państwie członkowskim prowadzenia działalności, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji m.in. nowo powstałych przedsiębiorstw i MŚP.

3. Aby ocenić, czy delegowany pracownik tymczasowo wykonuje swoją pracę w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym zwyczajowo pracuje, uwzględnia się wszystkie elementy faktyczne cechujące taką pracę i sytuację danego pracownika. Do elementów tych mogą należeć w szczególności:

- a) fakt, że praca jest wykonywana przez ograniczony okres w innym państwie członkowskim,
- b) data rozpoczęcia delegowania;
- c) fakt, że pracownik delegowany jest do innego państwa członkowskiego niż państwo, w którym lub z którego ten pracownik zwyczajowo wykonuje swoją pracę zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 593/2008 (Rzym I) lub z konwencją rzymską;
- d) fakt, że po zakończeniu wykonywania pracy lub usług, do wykonania których został delegowany, pracownik wraca do państwa członkowskiego, z którego został delegowany, lub ma w tym państwie ponownie podjąć pracę;
- e) charakter działalności;
- f) fakt, że pracodawca delegujący pracownika zapewnia mu transport, zakwaterowanie z wyżywieniem lub samo zakwaterowanie lub zapewnia zwrot odnośnych kosztów, a jeżeli tak — w jaki sposób jest to zapewniane lub jaka jest metoda stosowana przy zwrocie kosztów;
- g) fakt, że na danym stanowisku pracował w poprzednich okresach ten sam lub inny pracownik (delegowany).

4. Brak spełnienia jednego lub większej liczby elementów faktycznych określonych w ust. 2 i 3 nie oznacza automatycznie, że dana sytuacja nie stanowi delegowania. Ocenę tych elementów dostosowuje się do każdego konkretnego przypadku oraz uwzględnia się specyfikę danej sytuacji.

5. Elementy, o których mowa w niniejszym artykule, wykorzystywane przez właściwe organy do przeprowadzenia całościowej oceny tego, czy dana sytuacja stanowi rzeczywiste delegowanie, można również uwzględniać w celu określenia, czy dana osoba odpowiada obowiązującej definicji pracownika zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 96/71/WE. Państwa członkowskie powinny kierować się między innymi faktami dotyczącymi wykonywania pracy, podporządkowania i wynagrodzenia pracownika, niezależnie od tego, w jaki sposób stosunek łączący strony jest określany w porozumieniu między nimi, niezależnie od tego, czy porozumienie to ma formę umowy czy nie.

ROZDZIAŁ II

DOSTĘP DO INFORMACJI

Artykuł 5

Poprawa dostępu do informacji

1. Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, by informacje o warunkach zatrudnienia, o których mowa w art. 3 dyrektywy 96/71/WE i które muszą być stosowane i przestrzegane przez usługodawców, były powszechnie i nieodpłatnie dostępne w sposób przejrzysty, jasny, pełny i łatwo dostępny na odległość oraz przy pomocy środków elektronicznych, zgodnie ze standardami dostępu do internetu, w formatach zapewniających dostępność dla osób niepełnosprawnych, oraz aby biura łącznikowe lub inne właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 4 dyrektywy 96/71/WE, były w stanie efektywnie wykonywać swoje zadania.
2. Aby w większym stopniu poprawić dostęp do informacji, państwa członkowskie:
 - a) na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej oraz za pomocą innych odpowiednich środków wskazują, w jasny, szczegółowy i przyjazny dla użytkownika sposób oraz w dostępnej formie, warunki zatrudnienia lub części prawodawstwa krajowego lub regionalnego, które muszą być stosowane do pracowników delegowanych na ich terytorium;
 - b) podejmują niezbędne środki, aby zapewnić powszechną dostępność na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej oraz za pomocą innych odpowiednich środków informacji na temat tego, które układy zbiorowe mają zastosowanie i do kogo mają one zastosowanie oraz jakie warunki zatrudnienia muszą być stosowane przez usługodawców z innych państw członkowskich zgodnie z dyrektywą 96/71/WE, obejmujące, w miarę możliwości, linki do istniejących stron internetowych i innych punktów kontaktowych, w szczególności odpowiednich partnerów społecznych;
 - c) udostępniają te informacje pracownikom i usługodawcom nieodpłatnie w języku urzędowym (językach urzędowych) przyjmującego państwa członkowskiego oraz w najbardziej odpowiednich językach z punktu widzenia popytu na rynku pracy w tym państwie, przy czym ich wybór pozostawia się przyjmującemu państwu członkowskiemu. Informacje te udostępnia się w miarę możliwości w formie związanej ulotki przedstawiającej główne mające zastosowanie warunki zatrudnienia, w tym opis procedur składania skarg, oraz, na żądanie, w formie dostępnej dla osób niepełnosprawnych; należy zapewnić łatwy i nieodpłatny dostęp do dalszych szczegółowych informacji na temat warunków pracy i warunków socjalnych mających zastosowanie do delegowanych pracowników, w tym w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy;
 - d) poprawiają dostępność oraz zrozumiałość istotnych informacji, w szczególności tych zamieszczonych na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej, o której mowa w lit. a);
 - e) wskazują w biurze łącznikowym osobę wyznaczoną do kontaktów, odpowiedzialną za odpowiadanie na wnioski o udzielenie informacji;
 - f) aktualizują informacje zawarte w arkuszach informacyjnych dotyczących poszczególnych państw.
3. Komisja nadal wspiera państwa członkowskie w dziedzinie dostępu do informacji.
4. W przypadkach, w których zgodnie z krajowym prawem, tradycjami i praktykami oraz przy poszanowaniu autonomii partnerów społecznych warunki zatrudnienia, o których mowa w art. 3 dyrektywy 96/71/WE, są określone w układach zbiorowych zgodnie z art. 3 ust. 1 i 8 tej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają, by te warunki były udostępniane bez przeszkód i w przejrzysty sposób usługodawcom z innych państw członkowskich oraz pracownikom delegowanym, a także dążą do zaangażowania partnerów społecznych w tym zakresie. Odpowiednie informacje powinny w szczególności dotyczyć różnorodnych minimalnych stawek płacy oraz ich części składowych, metody stosowanej do wyliczania należnego wynagrodzenia i, w stosownych przypadkach, kryteriów klasyfikacji w ramach różnych kategorii płacowych.
5. Państwa członkowskie określają podmioty i organy, do których pracownicy i przedsiębiorcy mogą się zwrócić o ogólne informacje na temat prawa krajowego i praktyki krajowej, które mają do nich zastosowanie, w zakresie ich praw i obowiązków na terytorium tych państw członkowskich.

ROZDZIAŁ III

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 6

Wzajemna pomoc — zasady ogólne

1. Państwa członkowskie ściśle współpracują i udzielają sobie bez zbędnej zwłoki wzajemnej pomocy w celu ułatwienia w praktyce wdrażania, stosowania i egzekwowania niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 96/71/WE.
2. Współpraca państw członkowskich polega w szczególności na odpowiadaniu na uzasadnione wnioski właściwych organów o udzielenie informacji oraz na przeprowadzeniu kontroli i dochodzeń odnośnie do przypadków delegowania, o których mowa w art. 1 ust. 3 dyrektywy 96/71/WE, w tym dochodzeń dotyczących nieprzestrzegania bądź nadużyć przepisów mających zastosowanie do delegowania pracowników. Wnioski o udzielenie informacji mogą dotyczyć informacji na temat potencjalnej egzekucji kary lub grzywny administracyjnej lub powiadomienia o decyzji nakładającej taką karę lub grzywnę, o których mowa w rozdziale VI.

3. Współpraca państw członkowskich może obejmować również przesyłanie i doręczanie dokumentów.

4. W celu udzielenia odpowiedzi na wniosek o pomoc od właściwych organów innego państwa członkowskiego, państwa członkowskie zapewniają dostarczenie przez usługodawców prowadzących działalność na ich terytorium ich właściwym organom wszelkich informacji potrzebnych do nadzoru nad działalnością tych usługodawców zgodnie z ich przepisami krajowymi. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w przypadku niedostarczenia takich informacji.

5. W przypadku wystąpienia trudności z realizacją wniosku o udzielenie informacji lub z przeprowadzeniem kontroli lub dochodzenia dane państwo członkowskie niezwłocznie informuje o tym wnioskujące państwo członkowskie w celu znalezienia rozwiązania.

W przypadku jakichkolwiek utrzymujących się problemów z wymianą informacji lub ciągłej odmowy dostarczenia informacji Komisja, uzyskawszy takie informacje, w stosownych przypadkach za pomocą IML, podejmuje odpowiednie kroki.

6. Państwa członkowskie dostarczają informacji, o które zwrócą się inne państwa członkowskie lub Komisja, drogą elektroniczną w następujących terminach:

- a) w nagłych przypadkach, wymagających sprawdzenia rejestrów, takich jak rejestry służące potwierdzeniu rejestracji jako płatnika VAT w celu sprawdzenia, czy prowadzona jest działalność w innym państwie członkowskim — jak najszybciej, a maksymalnie w ciągu dwóch dni roboczych od otrzymania wniosku.

We wniosku należy jasno wskazać przyczynę zastosowania trybu pilnego, podając informacje potwierdzające pilny charakter danego przypadku;

- b) w odniesieniu do wszystkich innych wniosków o udzielenie informacji — maksymalnie w ciągu 25 dni roboczych od otrzymania wniosku, chyba że państwa członkowskie uzgodniły wzajemnie krótszy termin.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by z rejestrów, w których są wpisani usługodawcy i do których mogą mieć wgląd właściwe organy na ich terytorium, mogły również korzystać, na tych samych warunkach, równorzędne właściwe organy pozostałych państw członkowskich na użytek wykonania niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 96/71/WE, pod warunkiem że rejestry te zostały wprowadzone przez państwa członkowskie do IML.

8. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje wymieniane między podmiotami, o których mowa w art. 2 lit. a), lub przekazywane im, były wykorzystywane jedynie w odniesieniu do kwestii, których dotyczył wniosek o udostępnienie informacji.

9. Działania w ramach wzajemnej współpracy i pomocy administracyjnej prowadzone są bezpłatnie.

10. Wniosek o udzielenie informacji nie uniemożliwia właściwym organom podjęcia działań zgodnie z odpowiednim prawem krajowym lub unijnym w celu zbadania rzekomych naruszeń dyrektywy 96/71/WE lub niniejszej dyrektywy i zapobiegania im.

Artykuł 7

Rola państw członkowskich w ramach współpracy administracyjnej

1. Zgodnie z zasadami określonymi w art. 4 i 5 dyrektywy 96/71/WE w okresie delegowania pracownika do innego państwa członkowskiego za kontrolę warunków zatrudnienia obowiązujących zgodnie z dyrektywą 96/71/WE odpowiadają organy przyjmującego państwa członkowskiego we współpracy, w stosownych przypadkach, z organami państwa członkowskiego prowadzenia działalności.
2. Państwo członkowskie, w którym usługodawca prowadzi działalność, nadal monitoruje, kontroluje i podejmuje niezbędne środki nadzoru lub środki egzekucji zgodnie z prawem krajowym, praktyką krajową i krajowymi procedurami administracyjnymi, w odniesieniu do pracowników delegowanych do innego państwa członkowskiego.
3. Państwo członkowskie, w którym usługodawca prowadzi działalność, pomaga państwu członkowskiemu, do którego delegowani są pracownicy, w zapewnieniu zgodności z warunkami mającymi zastosowanie zgodnie z dyrektywą 96/71/WE oraz niniejszą dyrektywą. Obowiązek ten w żaden sposób nie ogranicza możliwości państwa członkowskiego, do którego delegowani są pracownicy, by monitorować, kontrolować lub podejmować wszelkie niezbędne środki nadzoru lub środki egzekucji zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz dyrektywą 96/71/WE.
4. W przypadku pojawienia się faktów wskazujących na możliwe nieprawidłowości państwo członkowskie, z własnej inicjatywy, przekazuje zainteresowanemu państwu członkowskiemu bez zbędnej zwłoki wszelkie odpowiednie informacje.
5. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą również zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego prowadzenia działalności o dostarczenie, w odniesieniu do wszystkich przypadków świadczenia usług i do każdego usługodawcy, informacji dotyczących legalności rejestracji siedziby usługodawcy i zgodności jego działalności z prawem oraz informacji o braku przypadków naruszenia obowiązujących przepisów. Właściwe organy państwa członkowskiego prowadzenia działalności przekazują powyższe informacje zgodnie z art. 6.
6. Wymogi ustanowione w niniejszym artykule nie oznaczają obowiązku przeprowadzania kontroli sytuacji faktycznej przez państwo członkowskie prowadzenia działalności na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, w którym świadczona jest usługa. Kontrole takie mogą być przeprowadzane przez organy przyjmującego państwa członkowskiego z ich własnej inicjatywy lub na wniosek właściwych organów państwa członkowskiego prowadzenia działalności, zgodnie z art. 10 i z uprawnieniami dotyczącymi nadzoru przewidzianymi w krajowym prawie, praktyce i procedurach administracyjnych przyjmującego państwa członkowskiego oraz zgodnie z prawem Unii.

Artykuł 8

Środki towarzyszące

1. Państwa członkowskie podejmują, z pomocą Komisji, środki towarzyszące na rzecz rozwoju, ułatwiania i promowania wymiany urzędników odpowiedzialnych za wdrożenie współpracy administracyjnej i wzajemnej pomocy, a także za monitorowanie przestrzegania obowiązujących przepisów oraz ich egzekwowania. Państwa członkowskie mogą również przyjąć środki towarzyszące, aby wesprzeć organizacje dostarczające informacji delegowanym pracownikom.
 2. Komisja ocenia potrzebę udzielenia wsparcia finansowego w celu dalszego udoskonalenia współpracy administracyjnej i zwiększenia wzajemnego zaufania za pomocą projektów, w tym przez propagowanie wymiany odpowiednich urzędników i organizację szkoleń, a także w celu rozwijania, ułatwiania i propagowania inicjatyw w zakresie najlepszych praktyk, w tym inicjatyw partnerów społecznych na szczeblu Unii, takich jak opracowywanie i aktualizowanie baz danych lub wspólnych stron internetowych zawierających informacje ogólne lub specyficzne dla danego sektora na temat obowiązujących warunków zatrudnienia, a także gromadzenie i ocena kompleksowych danych właściwych dla procesu delegowania.
- Jeżeli Komisja dojdzie do wniosku, że taka potrzeba istnieje, wykorzystuje ona, bez uszczerbku dla uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady w ramach procedury budżetowej, dostępne instrumenty finansowania mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej.
3. Szanując autonomię partnerów społecznych, Komisja i państwa członkowskie mogą zapewnić odpowiednie wsparcie dla odpowiednich inicjatyw partnerów społecznych na szczeblu unijnym i krajowym mających na celu informowanie przedsiębiorstw i pracowników o obowiązujących warunkach zatrudnienia określonych w niniejszej dyrektywie i w dyrektywie 96/71/WE.

ROZDZIAŁ IV

MONITOROWANIE ZGODNOŚCI Z PRZEPISAMI

Artykuł 9

Wymogi administracyjne i środki kontrolne

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzać jedynie wymogi administracyjne i środki kontrolne niezbędne do zapewnienia skutecznego monitorowania zgodności z zobowiązaniami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie i dyrektywie 96/71/WE, o ile takie wymogi i środki są uzasadnione i proporcjonalne zgodnie z prawem Unii.

W tym celu państwa członkowskie mogą wprowadzić w szczególności następujące środki:

- a) wymóg w stosunku do usługodawcy prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim dotyczący złożenia odpowiedzialnym właściwym organom krajowym zwykłego oświadczenia, najpóźniej w momencie rozpoczęcia świadczenia usług, w języku urzędowym (lub jednym z języków urzędowych) przyjmującego państwa członkowskiego lub w innym języku lub językach akceptowanych w przyjmującym państwie członkowskim, zawierającego istotne informacje niezbędne w celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli sytuacji faktycznej w miejscu pracy, w tym:
 - (i) dane identyfikacyjne usługodawcy;
 - (ii) przewidywaną liczbę pracowników delegowanych, wraz z danymi umożliwiającymi ich identyfikację;
 - (iii) osoby, o których mowa w lit. e) i f);
 - (iv) przewidywany czas trwania delegowania, przewidywane daty rozpoczęcia i zakończenia delegowania;
 - (v) adres/adresy miejsca pracy; oraz
 - (vi) charakter usług uzasadniający delegowanie;
- b) wymóg przechowywania, udostępniania lub zachowywania w okresie delegowania i w dostępnym oraz jasno określonym miejscu na swoim terytorium, takim jak miejsce pracy lub plac budowy, lub, w przypadku pracowników mobilnych w sektorze transportu, w bazie operacyjnej lub w pojeździe, przy użyciu którego świadczona jest usługa, papierowych lub elektronicznych kopii umowy o pracę lub dokumentu równoważnego w rozumieniu dyrektywy Rady 91/533/EWG⁽¹⁾, w tym, w stosownych przypadkach, dodatkowych informacji, o których mowa w art. 4 tej dyrektywy, kart płac, rozliczeń czasu pracy wskazujących rozpoczęcie, zakończenie i długość dnia pracy oraz dowodów wypłaty wynagrodzeń lub kopii dokumentów równoważnych;
- c) wymóg dostarczenia w rozsądnym terminie dokumentów, o których mowa w lit. b), po zakończeniu okresu delegowania, na wniosek organów przyjmującego państwa członkowskiego;
- d) wymóg przedłożenia tłumaczenia dokumentów, o których mowa w lit. b), na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych przyjmującego państwa członkowskiego lub na inne języki akceptowane przez przyjmujące państwo członkowskie;
- e) wymóg wskazania osoby do kontaktów z właściwymi organami państwa przyjmującego, w którym świadczone są usługi, oraz do przesyłania i otrzymywania dokumentów lub zawiadomień w razie potrzeby;
- f) wymóg wskazania osoby do kontaktów, działającej jako przedstawiciel, za którego pośrednictwem odpowiedni partnerzy społeczni mogą, w razie potrzeby, dążyć do nakłonienia usługodawcy do rozpoczęcia rokowań zbiorowych w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, w okresie świadczenia usług. Osoba ta nie musi być tożsama z osobą, o której mowa w lit. e), i nie musi przebywać na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, musi jednak być dostępna na rozsądny i uzasadniony wniosek.

2. Państwa członkowskie mogą wprowadzić inne wymogi administracyjne i środki kontrolne, jeśli pojawiają się okoliczności lub nastąpią nowe wydarzenia wskazujące, że obecne wymogi administracyjne i środki kontrolne nie są wystarczające lub skuteczne do zapewnienia efektywnego monitorowania zgodności z wymogami określonymi w dyrektywie 96/71/WE i w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że takie nowe wymogi i środki są uzasadnione i proporcjonalne.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288 z 18.10.1991, s. 32).

3. Niniejszy artykuł w żaden sposób nie narusza innych wymogów wynikających z prawodawstwa Unii, w tym z dyrektywy Rady 89/391/EWG ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 883/2004, lub wynikających z prawa krajowego w zakresie ochrony lub zatrudnienia pracowników, pod warunkiem że te ostatnie mają w równym stopniu zastosowanie do przedsiębiorstw prowadzących działalność w danym kraju członkowskim i że są uzasadnione i proporcjonalne.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorstwa mogły w sposób przyjazny dla użytkownika przeprowadzić procedury i dopełnić formalności związane z delegowaniem pracowników zgodnie z niniejszym artykułem, w miarę możliwości na odległość oraz za pomocą środków elektronicznych.

5. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i informują usługodawców o wszelkich stosowanych lub wprowadzonych przez siebie środkach, o których mowa w ust. 1 i 2. Komisja informuje inne państwa członkowskie o takich środkach. Informacje dla usługodawców są powszechnie udostępniane na jednej krajowej stronie internetowej w najbardziej odpowiednich wersjach językowych określanych przez państwo członkowskie.

Komisja dokładnie kontroluje stosowanie środków, o których mowa w ust. 1 i 2, ocenia ich zgodność z prawem Unii oraz, w stosownych przypadkach, podejmuje niezbędne środki na mocy uprawnień przyznanych jej w TFUE.

Komisja przekazuje Radzie regularne sprawozdania dotyczące środków, o których powiadomiły państwa członkowskie, oraz, w stosownych przypadkach, dotyczące zaawansowania prowadzonej przez nią analizy lub oceny.

Artykuł 10

Kontrole

1. Państwa członkowskie zapewniają istnienie odpowiednich i skutecznych mechanizmów kontroli i monitorowania przewidzianych zgodnie z prawem krajowym i praktyką krajową oraz aby organy wskazane na podstawie prawa krajowego przeprowadzały na ich terytorium skuteczne i adekwatne kontrole w celu kontrolowania i monitorowania zgodności z przepisami i zasadami ustanowionymi w dyrektywie 96/71/WE, z uwzględnieniem odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy, a tym samym zagwarantowania ich odpowiedniego stosowania i egzekwowania. Niezależnie od możliwości przeprowadzania kontroli losowych, kontrole opierają się głównie na ocenie ryzyka przeprowadzonej przez właściwe organy. Ocena ryzyka może wskazać sektory działalności, w których na ich terytorium skoncentrowane jest zatrudnianie pracowników delegowanych w celu świadczenia usług. W ramach takiej oceny ryzyka można w szczególności uwzględnić przeprowadzenie dużych projektów infrastrukturalnych, istnienie długich łańcuchów podwykonawców, bliskość geograficzną, szczególne problemy i potrzeby określonych sektorów, zarejestrowane przypadki naruszenia przepisów oraz szczególne narażenie niektórych grup pracowników.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by kontrole zgodności na mocy niniejszego artykułu, nie miały charakteru dyskryminującego lub nie były nieproporcjonalne, z uwzględnieniem odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy.

3. Jeżeli w czasie kontroli i w świetle art. 4 niezbędne są informacje, przyjmujące państwo członkowskie i państwo członkowskie prowadzenia działalności postępują zgodnie z zasadami współpracy administracyjnej. W szczególności właściwe organy współpracują zgodnie z przepisami i zasadami określonymi w art. 6 i 7.

4. W państwach członkowskich, w których zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową ustalanie warunków zatrudnienia pracowników delegowanych, o których to warunkach mowa w art. 3 dyrektywy 96/71/WE, w szczególności minimalnych stawek płac, w tym czasu pracy, należy do partnerów społecznych, mogą oni, na odpowiednim szczeblu i po spełnieniu warunków ustanowionych przez te państwa członkowskie, również monitorować stosowanie odpowiednich warunków zatrudnienia pracowników delegowanych, o ile zagwarantowany jest odpowiedni poziom ochrony równoważny z tym wynikającym z dyrektywy 96/71/WE oraz z niniejszej dyrektywy.

5. Państwa członkowskie, w których inspekcje pracy nie mają uprawnień odnośnie do kontroli i monitorowania warunków pracy lub warunków zatrudnienia pracowników delegowanych, mogą, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, ustanawiać, modyfikować lub utrzymywać w mocy środki, procedury i mechanizmy gwarantujące przestrzeganie tych warunków zatrudnienia, o ile środki te zapewniają zainteresowanym osobom odpowiedni poziom ochrony równoważny z tym wynikającym z dyrektywy 96/71/WE oraz z niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1).

ROZDZIAŁ V

EGZEKOWANIE PRZEPISÓW

Artykuł 11

Ochrona praw — ułatwianie składania skarg — zaległe płatności

1. W celu egzekwowania wymogów określonych w dyrektywie 96/71/WE, w szczególności w jej art. 6, oraz w niniejszej dyrektywie, w przypadku gdy pracownicy delegowani uważają, że zostali narażeni na straty lub szkody w wyniku niezastosowania obowiązujących przepisów, nawet po ustaniu stosunku pracy, w związku z którym zarzuca się niezastosowanie przepisów, państwa członkowskie zapewniają skuteczne mechanizmy, za pomocą których pracownicy delegowani mogą bezpośrednio złożyć skargę przeciwko swoim pracodawcom, jak również zapewniają pracownikom delegowanym prawo do wszczęcia postępowania sądowego lub administracyjnego, także w państwie członkowskim, na którego terytorium pracownicy są lub byli delegowani.

2. Ustęp 1 stosuje się bez uszczerbku dla właściwości sądów państw członkowskich, określonej, w szczególności, w odpowiednich instrumentach prawa Unii lub w konwencjach międzynarodowych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by związki zawodowe i inne strony trzecie, takie jak stowarzyszenia, organizacje i inne podmioty prawne, które mają zgodnie z kryteriami ustanowionymi na podstawie prawa krajowego uzasadniony interes w zapewnieniu przestrzegania niniejszej dyrektywy i dyrektywy 96/71/WE, mogły brać udział w imieniu lub na rzecz pracowników delegowanych lub ich pracodawcy i za ich zgodą, we wszelkich postępowaniach sądowych lub administracyjnych, celem wdrożenia niniejszej dyrektywy i dyrektywy 96/71/WE lub egzekwowania zobowiązań z nich wynikających.

4. Ust. 1 i 3 stosuje się bez uszczerbku dla:

- a) krajowych przepisów dotyczących przedawnienia lub terminów podejmowania podobnych działań, pod warunkiem że nie są one uznawane za przepisy, które mogą spowodować, że wykonanie tych praw będzie praktycznie niemożliwe lub zbyt trudne;
- b) innych kompetencji i uprawnień zbiorowych partnerów społecznych, przedstawicieli pracowników i pracodawców, w stosownych przypadkach i zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową;
- c) krajowych przepisów proceduralnych dotyczących reprezentowania i obrony w postępowaniu przed sądami.

5. Pracownicy delegowani wszczynający postępowania sądowe lub administracyjne w rozumieniu ust. 1 są chronieni przed jakimkolwiek niekorzystnym traktowaniem przez ich pracodawcę.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by pracodawca pracownika delegowanego był odpowiedzialny za wszelkie należności wynikające ze stosunku umownego między pracodawcą a tym pracownikiem delegowanym.

Państwa członkowskie zapewniają w szczególności wprowadzenie odpowiednich mechanizmów w celu zagwarantowania, by pracownicy delegowani mogli otrzymać:

- a) zaległe wynagrodzenie netto należne zgodnie z obowiązującymi warunkami zatrudnienia zawartymi w art. 3 dyrektywy 96/71/WE;
- b) zaległe płatności wynagrodzenia lub zwrot podatków lub składek na zabezpieczenie społeczne niesłusznie pobranych z ich wynagrodzeń;
- c) zwrot pobranych lub potrąconych z wynagrodzenia nadmiernych kosztów zakwaterowania zapewnionego przez pracodawcę w stosunku do wynagrodzenia netto lub do jakości tego zakwaterowania;
- d) w stosownych przypadkach — należne składki pracodawcy na rzecz wspólnych funduszy bądź instytucji partnerów społecznych, niesłusznie pobrane z ich wynagrodzeń.

Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadkach, w których pracownicy delegowani powrócili z państwa członkowskiego, do którego zostali delegowani.

Artykuł 12

Podwykonawstwo — odpowiedzialność

1. Aby zaradzić przypadkom oszustw i nadużyć, państwa członkowskie mogą, po zasięgnięciu opinii odpowiednich partnerów społecznych, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, przyjąć — na zasadach niedyskryminacji i proporcjonalności — dodatkowe środki w celu zapewnienia, by w łańcuchu podwykonawców wykonawca, dla którego pracodawca (usługodawca) objęty art. 1 ust. 3 dyrektywy 96/71/WE jest bezpośrednim podwykonawcą, mógł, dodatkowo lub zamiast pracodawcy, być pociągnięty do odpowiedzialności przez pracownika delegowanego w odniesieniu do zaległego wynagrodzenia netto odpowiadającego minimalnym stawkom płacy lub w odniesieniu do należnych składek płatnych na rzecz wspólnych funduszy bądź instytucji partnerów społecznych, o ile są one objęte zakresem stosowania art. 3 dyrektywy 96/71/WE.

2. W odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku do dyrektywy 96/71/WE państwa członkowskie zapewniają środki gwarantujące, że w łańcuchu podwykonawców pracownicy delegowani mogą pociągnąć do odpowiedzialności wykonawcę, którego ich pracodawca jest bezpośrednim podwykonawcą, oprócz pracodawcy lub zamiast niego, z tytułu nieprzestrzegania praw pracowników delegowanych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 i 2, ograniczona jest do praw pracowniczych nabytych w ramach stosunku umownego między wykonawcą a jego podwykonawcą.

4. Państwa członkowskie mogą, w sposób zgodny z prawem Unii, ustanowić również w prawie krajowym bardziej rygorystyczne zasady odpowiedzialności, na zasadach niedyskryminacji i proporcjonalności w odniesieniu do zakresu i zasięgu odpowiedzialności dotyczącej podwykonawstwa. Państwa członkowskie mogą także, w sposób zgodny z prawem Unii, wprowadzić taką odpowiedzialność w innych sektorach niż te, o których mowa w załączniku do dyrektywy 96/71/WE.

5. Państwa członkowskie mogą w przypadkach, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, postanowić, że nie pociąga się do odpowiedzialności wykonawcy, który przyjął na siebie określone w prawie krajowym zobowiązania związane z należytą starannością.

6. Zamiast zasad odpowiedzialności, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie mogą podjąć inne odpowiednie środki egzekwowania, zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym lub praktyką krajową, które to środki umożliwiają, w ramach bezpośredniego związku podwykonawczego, nałożenie skutecznych i proporcjonalnych kar na wykonawcę w celu zaradzenia oszustwom i nadużyciom w sytuacjach, gdy pracownicy napotykają trudności w dochodzeniu swoich praw.

7. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach przyjętych w myśl niniejszego artykułu i powszechnie udostępniają te informacje w najbardziej odpowiednich wersjach językowych, których wybór pozostawia się państwom członkowskim.

W przypadku ust. 2 informacje przekazywane Komisji obejmują elementy określające odpowiedzialność w łańcuchu podwykonawców.

W przypadku ust. 6 informacje przekazywane Komisji obejmują elementy określające skuteczność środków krajowych alternatywnych w odniesieniu do zasad odpowiedzialności, o których mowa w ust. 2.

Komisja udostępnia te informacje pozostałym państwom członkowskim.

8. Komisja dokładnie monitoruje stosowanie niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ VI

TRANSGRANICZNE EGZEKWOWANIE ADMINISTRACYJNYCH KAR PIENIĘŻNYCH LUB GRZYWIEN ADMINISTRACYJNYCH*Artykuł 13***Zakres**

1. Bez uszczerbku dla środków, które są przewidziane lub mogą zostać przewidziane w innych przepisach unijnych, zasady wzajemnej pomocy i wzajemnego uznawania, jak również środki i procedury przewidziane w niniejszym rozdziale stosuje się do transgranicznego egzekwowania administracyjnych kar pieniężnych lub grzywien administracyjnych nałożonych na usługodawcę prowadzącego działalność w państwie członkowskim za nieprzestrzeganie obowiązujących przepisów dotyczących delegowania pracowników do innego państwa członkowskiego.

2. Niniejszy rozdział stosuje się do administracyjnych kar pieniężnych lub grzywien administracyjnych, w tym opłat i dopłat, nałożonych przez właściwe organy lub potwierdzonych przez organy administracyjne lub sądowe lub, w stosownych przypadkach, wynikających z orzeczeń sądu pracy, w związku z nieprzestrzeganiem dyrektywy 96/71/WE lub niniejszej dyrektywy.

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do egzekwowania kar wchodzących w zakres stosowania decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW ⁽¹⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽²⁾ i decyzji Rady 2006/325/WE ⁽³⁾.

*Artykuł 14***Wyznaczenie właściwych organów**

Każde państwo członkowskie informuje Komisję, poprzez IMI, który organ lub organy według przepisów jego prawa krajowego są organami właściwymi dla celów niniejszego rozdziału. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć, jeśli jest to konieczne z uwagi na strukturę ich systemów wewnętrznych, jeden lub więcej organów centralnych odpowiedzialnych za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie wniosków oraz wspomaganie innych odpowiednich organów.

*Artykuł 15***Zasady ogólne — wzajemna pomoc i uznawanie**

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący, z zastrzeżeniem art. 16 i 17:

- a) egzekwuje karę lub grzywnę administracyjną, która została nałożona przez właściwy organ zgodnie z prawem i procedurami wnioskującego państwa członkowskiego lub potwierdzona przez organ administracyjny lub sądowy lub — w odpowiednich przypadkach — sądy pracy i od której nie przysługuje dalsze odwołanie; lub
- b) powiadamia o decyzji w sprawie nałożenia takiej kary lub grzywny.

Ponadto organ współpracujący powiadamia o jakimkolwiek innym istotnym dokumencie dotyczącym egzekucji takiej kary lub grzywny, w tym o orzeczeniu sądowym lub o ostatecznej decyzji, które mogą być w formie uwierzytelnionej kopii, stanowiącej podstawę prawną i tytuł do wykonania wniosku o egzekucję.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2006/325/WE z dnia 27 kwietnia 2006 r. dotycząca zawarcia Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 120 z 5.5.2006, s. 22).

2. Organ wnioskujący zapewnia, by wniosek o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej lub powiadomienie o decyzji w sprawie nałożenia takiej kary lub grzywny został złożony w zgodzie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi obowiązującymi w tym państwie członkowskim.

Wniosek taki zostaje złożony jedynie w sytuacji, gdy organ wnioskujący nie jest w stanie wyegzekwować takiej kary lub grzywny lub dokonać powiadomienia o nałożeniu kary lub grzywny w zgodzie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi własnego państwa.

Organ wnioskujący nie składa wniosku o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej lub o powiadomienie o decyzji w sprawie nałożenia takiej kary lub grzywny, w przypadku gdy odnośna kara lub grzywna, jak również związane z nią roszczenie lub instrument umożliwiający jej egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim, zostały zaskarżone lub zakwestionowane, i tak długo, jak są one zaskarżane i kwestionowane.

3. Właściwy organ, do którego wpłynął, zgodnie z niniejszym rozdziałem i art. 21, wniosek o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej lub o powiadomienie o decyzji w sprawie nałożenia takiej kary lub grzywny, uznaje taki wniosek bez wymagania dalszych formalności i bez zwłoki podejmuje wszystkie działania niezbędne do jego wykonania, chyba że ten organ, do którego wpłynął wniosek, postanowi powołać się na jedną z podstaw do odmowy wskazanych w art. 17.

4. W celu egzekucji kary lub grzywny administracyjnej lub powiadomienia o decyzji w sprawie nałożenia takiej kary lub grzywny organ współpracujący podejmuje działania zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi obowiązującymi w państwie współpracującym z zastosowaniem zasad odnoszących się do takich samych, a w przypadku ich braku — do podobnych naruszeń lub decyzji.

Powiadomienie o decyzji w sprawie nałożenia kary lub grzywny administracyjnej przez organ współpracujący i wniosek o egzekucję uznaje się, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim, za mające ten sam skutek, jak gdyby zostały dokonane we wnioskującym państwie członkowskim.

Artykuł 16

Wniosek o egzekucję lub powiadomienie

1. Organ wnioskujący składa wniosek o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej, jak również o powiadomienie o decyzji w sprawie takiej kary lub grzywny bez zbędnej zwłoki za pomocą jednolitego dokumentu, który musi zawierać co najmniej:

- a) imię i nazwisko bądź nazwę oraz znany adres adresata oraz wszelkie inne istotne dane lub informacje dotyczące tożsamości adresata;
- b) streszczenie faktów i okoliczności naruszenia, charakter wykroczenia i odpowiednie przepisy mające zastosowanie;
- c) instrument umożliwiający egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim i wszelkie inne odpowiednie informacje lub dokumenty, w tym te o charakterze sądowym, dotyczące przedmiotowego roszczenia bądź kary lub grzywny administracyjnej; oraz
- d) nazwę, adres i inne dane kontaktowe właściwego organu odpowiedzialnego za rozpatrzenie kary lub grzywny administracyjnej oraz, jeśli nie jest to ten sam organ, właściwego organu, który może udzielić dodatkowych informacji dotyczących kary lub grzywny czy możliwości odwołania się od obowiązku zapłaty lub zaskarżenia stanowiącej o nich decyzji.

2. Dodatkowo, poza elementami określonymi w ust. 1, wniosek zawiera:

- a) w przypadku powiadomienia w sprawie decyzji — cel powiadomienia oraz termin, w jakim należy go dokonać;
- b) w przypadku wniosku o egzekucję — datę, kiedy orzeczenie lub decyzja stały się wykonalne lub ostateczne, opis rodzaju oraz wysokości kary lub grzywny administracyjnej, wszelkie daty istotne dla procedury egzekwowania, w tym informacje, czy i jeżeli tak, to w jaki sposób doręczono pozwanemu (pozwanym) orzeczenie lub decyzję lub czy wydano orzeczenie zaoczne, a także potwierdzenie organu wnioskującego, że kara lub grzywna nie podlega dalszemu odwołaniu, oraz opis roszczenia, w związku z którym składany jest wniosek oraz jego poszczególnych składników.

3. Organ współpracujący podejmuje wszelkie niezbędne kroki, by powiadomić usługodawcę o wniosku o egzekucję lub o decyzji w sprawie nałożenia kary lub grzywny administracyjnej oraz o istotnych dokumentach, gdy jest to konieczne, zgodnie ze swoim prawem krajowym lub praktyką krajową — czyni to bez zwłoki, ale nie później niż w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku.

Organ współpracujący jak najszybciej informuje organ wnioskujący o:

- a) działaniu podjętym na jego wniosek o egzekucję i powiadomienie, a dokładniej o dacie, w której powiadomiono odbiorcę;
- b) podstawach odmowy, w przypadku gdy organ współpracujący odmawia wykonania wniosku o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej lub odmawia powiadomienia o decyzji w sprawie nałożenia kary lub grzywny administracyjnej zgodnie z art. 17.

Artykuł 17

Podstawy odmowy

Współpracujące organy nie są zobowiązane do wykonania wniosku o egzekucję lub powiadomienia o decyzji, jeśli wniosek ten nie zawiera informacji, o których mowa w art. 16 ust. 1 i 2, jest niekompletny lub jest wyraźnie sprzeczny z decyzją leżącą u jego podstaw.

Ponadto współpracujące organy mogą również odmówić wykonania wniosku o egzekucję w następujących okolicznościach:

- a) analiza współpracującego organu jasno wykazuje, że prognozowane koszty lub zasoby wymagane do egzekucji kary lub grzywny administracyjnej są nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do kwoty, której ma dotyczyć egzekucja, lub egzekucja taka wiązałaby się z istotnymi trudnościami;
- b) ogólna kwota kary pieniężnej lub grzywny wynosi mniej niż 350 EUR lub równowartość tej kwoty;
- c) nie przestrzegano zapisanych w konstytucji współpracującego państwa członkowskiego podstawowych praw i wolności przysługujących pozwanym oraz mających do nich zastosowanie zasad prawnych.

Artykuł 18

Zawieszenie postępowania

1. Jeżeli w trakcie postępowania w sprawie egzekucji lub powiadomienia kara lub grzywna administracyjna lub związane z nią roszczenie zostają zakwestionowane lub zostaje złożone od nich odwołanie przez zainteresowanego usługodawcę lub zainteresowaną stronę, postępowanie w sprawie transgranicznej egzekucji nałożonej kary lub grzywny zostaje zawieszone w oczekiwaniu na decyzję odpowiedniego podmiotu lub organu właściwego dla sprawy we wnioskującym państwie członkowskim.

Wszelkie odwołania bądź wnioski kwestionujące składa się przed odpowiednim podmiotem lub organem właściwym we wnioskującym państwie członkowskim.

Organ wnioskujący niezwłocznie powiadamia organ współpracujący o zaskarżeniu.

2. Spory dotyczące środków egzekucyjnych przedsięwziętych we współpracującym państwie członkowskim lub dotyczące ważności powiadomienia dokonanego przez współpracujący organ są wnoszone do właściwego organu lub organu sądowego tego państwa członkowskiego zgodnie z jego przepisami ustawowymi i wykonawczymi.

Artykuł 19

Koszty

1. Kwoty wyegzekwowane w związku z karami lub grzywnami, o których mowa w niniejszym rozdziale, przypadają organowi współpracującemu.

Organ współpracujący egzekwuje należne kwoty w swojej walucie, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz procedurami lub praktykami administracyjnymi mającymi zastosowanie do podobnych roszczeń w tym państwie członkowskim.

Współpracujący organ, w razie potrzeby, przelicza, zgodnie ze swoim prawem krajowym i praktyką krajową, kwotę kary lub grzywny na walutę państwa współpracującego, stosując kurs walutowy z dnia nałożenia kary lub grzywny.

2. Państwa członkowskie nie żądają od siebie wzajemnie zwrotu kosztów udzielenia sobie wzajemnej pomocy na podstawie niniejszej dyrektywy lub na skutek jej stosowania.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz przyjmują wszystkie niezbędne środki mające zapewnić wdrożenie i przestrzeganie tych przepisów. Przewidziane kary są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie informują Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia 18 czerwca 2016 r. Niezwłocznie informują one o wszelkich późniejszych zmianach ich dotyczących.

Artykuł 21

System wymiany informacji na rynku wewnętrznym

1. Współpraca administracyjna i wzajemna pomoc między właściwymi organami państw członkowskich, o której to współpracy i pomocy mowa jest w art. 6 i 7, art. 10 ust. 3 oraz art. 14–18 prowadzona jest za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) ustanowionego rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012.

2. Państwa członkowskie mogą stosować umowy lub porozumienia dwustronne dotyczące współpracy administracyjnej i wzajemnej pomocy między właściwymi organami tych państw w zakresie stosowania i monitorowania warunków zatrudnienia mających zastosowanie do pracowników delegowanych, o których to warunkach mowa w art. 3 dyrektywy 96/71/WE, o ile warunki tych umów lub porozumień nie wpływają niekorzystnie na prawa i obowiązki pracowników oraz przedsiębiorstw, których dotyczą.

Państwa członkowskie informują Komisję o stosowanych przez nie umowach lub porozumieniach dwustronnych i powszechnie udostępniają teksty takich umów dwustronnych.

3. W kontekście umów lub porozumień dwustronnych, o których mowa w ust. 2, właściwe organy państw członkowskich korzystają z IMI w najszerszym możliwym zakresie. W każdym przypadku, w którym właściwy organ jednego z zainteresowanych państw członkowskich skorzystał z IMI, z systemu tego w miarę możliwości korzysta się do przeprowadzania wszelkich wymaganych kolejnych czynności.

Artykuł 22

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 1024/2012

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 dodaje się punkty w brzmieniu:

- „6. Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (*): art. 4.
7. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług i zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (»rozporządzenie w sprawie IMI«) (**): art. 6 i 7, art. 10 ust. 3 oraz art. 14–18.

(*) Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

(**) Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11.”.

*Artykuł 23***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 czerwca 2016 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 24***Przegląd**

1. Komisja dokonuje przeglądu stosowania i wdrożenia niniejszej dyrektywy.

Nie później niż dnia 18 czerwca 2019 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i wdrożenia niniejszej dyrektywy i w stosownych przypadkach proponuje niezbędne zmiany i modyfikacje.

2. Podczas przeglądu Komisja, po konsultacji z państwami członkowskimi oraz — w stosownych przypadkach — z partnerami społecznymi na szczeblu Unii, ocenia w szczególności:

- a) konieczność i odpowiedniość elementów faktycznych służących stwierdzeniu rzeczywistego delegowania, o którym mowa w art. 4, w tym możliwości zmiany istniejących elementów lub zdefiniowania ewentualnych nowych elementów do uwzględnienia w celu określenia, czy przedsiębiorstwo rzeczywiście istnieje, a delegowany pracownik tymczasowo wykonuje swoją pracę;
- b) adekwatność dostępnych danych dotyczących procesu delegowania;
- c) odpowiedniość i adekwatność stosowania krajowych środków kontrolnych, o których mowa w art. 9, w świetle doświadczeń z systemem współpracy administracyjnej i wymiany informacji, skuteczności tego systemu, opracowania bardziej spójnych, ustandaryzowanych dokumentów, ustanowienia wspólnych zasad lub norm dotyczących kontroli w dziedzinie delegowania pracowników oraz zmian technologicznych;
- d) środki dotyczące odpowiedzialności lub egzekwowania, o których mowa w art. 12, wprowadzone z myślą o zapewnieniu zgodności z obowiązującymi przepisami i skutecznej ochronie praw pracowniczych w łańcuchach podwykonawstwa;
- e) stosowanie przepisów dotyczących transgranicznego egzekwowania administracyjnych kar pieniężnych i grzywnien administracyjnych, określonych w rozdziale VI, szczególnie w świetle doświadczeń z systemem i jego skuteczności;
- f) stosowanie dwustronnych umów lub porozumień w sprawie IML, uwzględniając w stosownych przypadkach sprawozdanie, o którym mowa w art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2012;
- g) możliwość dostosowania określonych w art. 6 ust. 6 terminów dostarczenia informacji, o które zwracają się państwa członkowskie lub Komisja, polegającego na skróceniu tych terminów, mając na względzie postępy osiągnięte w zakresie funkcjonowania i wykorzystywania IML.

*Artykuł 25***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 26***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 4 ust. 3 lit. g)

Fakt, czy miejsce, do którego delegowany pracownik zostaje czasowo przydzielony w celu wykonywania swojej pracy w ramach świadczenia usług, było zajmowane przez tego samego lub innego (delegowanego) pracownika w jakichkolwiek innych poprzednich okresach, stanowi tylko jeden z możliwych elementów, które należy uwzględnić przy dokonywaniu ogólnej oceny faktycznej sytuacji w przypadku wątpliwości.

Sam fakt, że może być on jednym z elementów, w żaden sposób nie powinien być interpretowany jako wprowadzający zakaz ewentualnego zastąpienia delegowanego pracownika innym delegowanym pracownikiem lub jako utrudniający możliwość takiego zastąpienia, co może być swoiste w szczególności dla usług, które są świadczone sezonowo, cyklicznie lub powtarzalnie.

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 573/2014/UE

z dnia 15 maja 2014 r.

w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 149,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swoich konkluzjach z dnia 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska przyjęła strategię „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu (zwaną dalej „strategią »Europa 2020«”). Rada Europejska wezwała do mobilizacji wszystkich instrumentów i polityk Unii, by wspierać osiąganie wspólnych celów, oraz zachęciła państwa członkowskie do wzmożenia skoordynowanych działań. Publiczne służby zatrudnienia pełnią centralną rolę — w szczególności poprzez zmniejszanie bezrobocia młodzieży — w przyczynianiu się do osiągnięcia do 2020 r. ustanowionego w strategii „Europa 2020” celu dotyczącego wskaźnika zatrudnienia: 75 % w odniesieniu do kobiet i mężczyzn w wieku 20–64 lat.
- (2) Art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „Traktatem”) ustanawia swobodę przepływu pracowników wewnątrz Unii, natomiast art. 46 Traktatu określa środki niezbędne do wprowadzenia w życie tego swobodnego przepływu, w szczególności zapewniając ścisłą współpracę między publicznymi służbami zatrudnienia. Sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona na mocy niniejszej decyzji (zwana dalej „siecią”) powinna — oprócz ogólnych aspektów mobilności geograficznej — obejmować szeroki zakres celów i inicjatyw o charakterze środków zachęcających opracowanych w celu usprawnienia współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie zatrudnienia.
- (3) Niniejsza decyzja powinna mieć na celu promowanie współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w dziedzinach, za które odpowiadają publiczne służby zatrudnienia. Formalizuje ona i wzmacnia nieformalną współpracę pomiędzy publicznymi służbami zatrudnienia w ramach istniejącej już europejskiej sieci szefów publicznych służb zatrudnienia, w której zgodziły się uczestniczyć wszystkie państwa członkowskie. Pełna potencjalna wartość sieci zależy od tego, czy uczestniczyć w niej będą w sposób ciągły wszystkie państwa członkowskie. Takie uczestnictwo powinno zostać zgłoszone sekretariatowi sieci.
- (4) Zgodnie z art. 148 ust. 4 Traktatu decyzją 2010/707/UE ⁽³⁾ Rada przyjęła wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia państw członkowskich, które zostały utrzymane na lata 2011–2013. W tych zintegrowanych wytycznych zawarto wskazówki dla państw członkowskich w odniesieniu do określania ich krajowych programów reform

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 6.3.2014, s. 116.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 maja 2014 r.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2010/707/UE z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich (Dz.U. L 308 z 24.11.2010, s. 46).

oraz wdrażania tych reform. Zintegrowane wytyczne stanowią podstawę dla zaleceń dla poszczególnych krajów, które Rada kieruje do państw członkowskich na mocy tego artykułu. W ostatnich latach zalecenia te uwzględniały szczegółowe zalecenia dotyczące funkcjonowania i zdolności publicznych służb zatrudnienia oraz skuteczności aktywnej polityki rynku pracy w państwach członkowskich.

- (5) Korzystne byłoby dodatkowe poparcie zaleceń dla poszczególnych krajów wzmocnionymi, opartymi na dowodach informacjami zwrotnymi na temat skuteczności wdrażania polityki i współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia państw członkowskich. W tym celu sieć powinna realizować konkretne inicjatywy, takie jak oparte na dowodach wspólne systemy analizy porównawczej, wzajemne uczenie się, wzajemna pomoc pomiędzy członkami sieci i wdrażanie działań strategicznych służących modernizacji publicznych służb zatrudnienia. Konkretna wiedza w ramach sieci i konkretna wiedza jej poszczególnych członków powinna być również wykorzystywana do przedstawiania, na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji lub Komitetu Zatrudnienia, dowodów na rozwój polityki zatrudnienia.
- (6) Intensywniejsza i bardziej ukierunkowana współpraca między publicznymi służbami zatrudnienia powinna prowadzić do poprawy wymiany najlepszych praktyk. Sieć powinna łączyć wnioski oparte na analizie porównawczej i wzajemnym uczeniu się w sposób pozwalający na stworzenie systematycznego, dynamicznego i zintegrowanego procesu uczenia się opartego na analizie porównawczej.
- (7) Sieć powinna działać w ścisłej współpracy z Komitetem Zatrudnienia na podstawie art. 150 Traktatu i powinna przyczyniać się do prac tego komitetu, dostarczając sprawozdania na temat polityk realizowanych przez publiczne służby zatrudnienia i dowody ich realizacji. Wkład sieci w prace Parlamentu Europejskiego powinien być przekazywany za pośrednictwem sekretariatu, a w prace Rady — za pośrednictwem Komitetu Zatrudnienia, bez jakichkolwiek zmian i, w stosownych przypadkach, wraz z uwagami. W szczególności połączona wiedza sieci na temat aspektów realizacji polityki zatrudnienia i analiza porównawcza publicznych służb zatrudnienia może służyć decydentom zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym w celu oceny i opracowywania polityk zatrudnienia.
- (8) W dziedzinach, za które odpowiadają publiczne służby zatrudnienia, sieć powinna przyczyniać się do realizacji inicjatyw politycznych z zakresu zatrudnienia, takich jak zalecenie Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży ⁽¹⁾. Sieć powinna również wspierać inicjatywy mające na celu lepsze dostosowywanie umiejętności, godziwą i stałą pracę, wzmocnienie dobrowolnej mobilności pracowników oraz ułatwianie przechodzenia od kształcenia i szkolenia do zatrudnienia, w tym poprzez wsparcie świadczenia doradztwa i zwiększoną przejrzystość umiejętności i kwalifikacji. Działania sieci powinny dotyczyć ewaluacji i oceny aktywnych polityk rynku pracy, w tym polityk na rzecz szczególnie wrażliwych grup społecznych i przeciw wykluczeniu społecznemu.
- (9) Sieć powinna wzmocnić współpracę pomiędzy swoimi członkami, rozwijać wspólne inicjatywy mające na celu wymianę informacji i najlepszych praktyk we wszystkich obszarach objętych działaniem publicznych służb zatrudnienia, analizy porównawczej i doradztwo oraz promować innowacyjne metody świadczenia usług w zakresie zatrudnienia. Dzięki ustanowieniu sieci możliwe będzie kompletne, oparte na dowodach i ukierunkowane na wyniki porównanie wszystkich publicznych służb zatrudnienia prowadzące do identyfikacji najlepszych praktyk w dziedzinach usług świadczonych przez publiczne służby zatrudnienia. Wyniki te powinny przyczynić się do lepszego opracowania i świadczenia usług w zakresie zatrudnienia w ramach ich konkretnych zadań. Inicjatywy sieci powinny poprawić skuteczność publicznych służb zatrudnienia i umożliwić zwiększenie efektywności wydatków publicznych. Sieć powinna także współpracować z innymi podmiotami świadczącymi usługi w zakresie zatrudnienia.
- (10) W swoim rocznym programie prac sieć powinna zdefiniować szczegóły techniczne prowadzonych przez publiczne służby zatrudnienia działań dotyczących analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się, w szczególności metodykę procesu uczenia się opartego na analizie porównawczej na podstawie wskaźników analizy porównawczej przedstawionych w załączniku do niniejszej decyzji, służących do oceny wydajności publicznych służb zatrudnienia, zmienne kontekstowe, wymogi dotyczące dostarczania danych i narzędzia dydaktyczne zintegrowanego programu wzajemnego uczenia się. W niniejszej decyzji należy zdefiniować obszary analizy porównawczej. Państwa członkowskie zachowują kompetencję w zakresie decyzji, czy — w odniesieniu do innych obszarów — będą brały dobrowolny udział w dodatkowych działaniach dotyczących uczenia się opartego na analizie porównawczej.
- (11) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do zmiany załącznika zawierającego wskaźniki analizy porównawczej. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 26.4.2013, s. 1.

przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, zwłaszcza ekspertów publicznych służb zatrudnienia. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (12) Ze względu na różnorodność modeli i zadań publicznych służb zatrudnienia, a także form świadczenia przez nie usług, w gestii państw członkowskich leży mianowanie jednego członka i jednego zastępcy członka do zarządu sieci (zwanego dalej „zarządem”) spośród kadry kierowniczej wyższego szczebla publicznych służb zatrudnienia. W stosownych przypadkach członek lub zastępca członka powinien reprezentować w zarządzie inne publiczne służby zatrudnienia z danego państwa członkowskiego. W przypadku gdy z przyczyn konstytucyjnych państwo członkowskie nie może mianować tylko jednej spośród publicznych służb zatrudnienia, należy wskazać stosowne publiczne służby zatrudnienia, ograniczając ich liczbę do minimum i nie zmieniając zasady, zgodnie z którą jedno państwo członkowskie dysponuje jednym głosem w zarządzie. Członkowie zarządu powinni dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić uwzględnianie w działalności sieci opinii i doświadczeń organów lokalnych i regionalnych oraz zapewnić informowanie tych organów o działaniach sieci. Członkowie zarządu powinni być uprawnieni do podejmowania decyzji w imieniu ich publicznych służb zatrudnienia. Aby zapewnić udział wszystkich publicznych służb zatrudnienia w sieci, działania powinny być otwarte na udział publicznych służb zatrudnienia na wszystkich szczeblach.
- (13) W celu zapewnienia, aby wspólne zadania publicznych służb zatrudnienia jak najlepiej przystawały do aktualnej sytuacji na rynku pracy, sieć powinna dysponować jak najbardziej aktualnymi danymi dotyczącymi bezrobocia na poziomie NUTS 3.
- (14) Sieć powinna opierać się na doświadczeniu istniejącej nieformalnej, wspieranej przez Komisję od 1997 r. grupy doradczej europejskiej sieci szefów publicznych służb zatrudnienia oraz zastąpić tę grupę; opinie tej grupy uwzględniono w niniejszej decyzji. Główne obszary działania zidentyfikowane przez tę grupę doradczą w sporządzonym przez nią dokumencie zatytułowanym „Strategia publicznych służb zatrudnienia do 2020 r.” powinny przyczynić się do modernizacji i usprawnienia publicznych służb zatrudnienia.
- (15) Sieć powinna zapewniać wzajemną pomoc z korzyścią dla swoich członków i wspomagać swoich członków w udzielaniu sobie wzajemnego wsparcia w modernizacji struktur organizacyjnych i świadczenia usług poprzez wzmocnienie współpracy, w szczególności przekazywanie wiedzy, wizyty studyjne i wymianę pracowników.
- (16) Sieć i jej inicjatywy należy finansować z programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych („EaSI”) sekcja PROGRESS/Zatrudnienie, ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013 ⁽¹⁾, w ramach środków określonych przez Parlament Europejski i Radę.
- (17) W odniesieniu do projektów opracowanych przez sieć lub zidentyfikowanych w ramach działań w zakresie wzajemnego uczenia się, a następnie wdrożonych w poszczególnych publicznych służbach zatrudnienia, państwa członkowskie powinny mieć dostęp do finansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i programu ramowego Unii „Horyzont 2020” w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 ⁽²⁾.
- (18) Należy zapewnić, by sieć uzupełniała, a nie zastępowała lub powieliała działania podejmowane w ramach europejskiej strategii zatrudnienia w rozumieniu tytułu IX Traktatu, w szczególności działania Komitetu Zatrudnienia i stosowane przezeń narzędzia, takie jak ramy wspólnej oceny (JAF) i program wzajemnego uczenia się. Ponadto, w celu stworzenia synergii, Komisja powinna zapewnić, by sekretariat sieci ściśle współpracował z sekretariatem Komitetu Zatrudnienia.
- (19) Niniejsza decyzja respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „Kartą”). Niniejsza decyzja dąży w szczególności do zapewnienia pełnego poszanowania prawa dostępu do bezpłatnego pośrednictwa pracy i promowania stosowania art. 29 Karty,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych („EaSI”) i zmieniające decyzję nr 283/2010/UE ustanawiającą Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego Progress (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 238).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” — program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ustanowienie sieci

Niniejszym ustanawia się ogólnounijną sieć publicznych służb zatrudnienia na okres od dnia 14 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. (zwaną dalej „siecią”). Sieć prowadzi inicjatywy określone w art. 4.

W skład sieci wchodzi:

- a) publiczne służby zatrudnienia mianowane przez państwa członkowskie;
- b) Komisja.

Komitet Zatrudnienia ma status obserwatora.

Państwa członkowskie posiadające autonomiczne publiczne służby zatrudnienia na szczeblu niższym niż krajowy zapewniają ich odpowiednią reprezentację w poszczególnych inicjatywach sieci.

Artykuł 2

Definicja uczenia się opartego na analizie porównawczej

Do celów niniejszej dyrektywy i działalności sieci „uczenie się oparte na analizie porównawczej” oznacza proces tworzenia ciągłego i zintegrowanego połączenia pomiędzy działaniami związanymi z analizą porównawczą a działaniami dotyczącymi wzajemnego uczenia się; proces ten polega na identyfikowaniu skutecznych działań poprzez oparte na wskaźnikach systemy analizy porównawczej, w tym za pomocą gromadzenia danych, ich walidowania, konsolidowania i oceniania — przy wykorzystaniu odpowiedniej metodologii — oraz na wykorzystywaniu uzyskanych wyników do wymiernych i opartych na dowodach działań w zakresie wzajemnego uczenia się, w tym przy zastosowaniu modeli dobrych lub najlepszych praktyk.

Artykuł 3

Cele

Celem niniejszej decyzji jest zachęcenie państw członkowskich do współpracy w dziedzinie zatrudnienia za pośrednictwem sieci w obszarach, za które odpowiadają publiczne służby zatrudnienia, po to, by przyczynić się do realizacji strategii „Europa 2020” i do realizacji odpowiednich polityk unijnych, tym samym udzielając wsparcia na rzecz:

- a) najwrażliwszych grup społecznych o wysokiej stopie bezrobocia, zwłaszcza starszych pracowników i niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się młodzieży (zwanej dalej „młodzieżą NEET”);
- b) godziwej i stabilnej pracy;
- c) lepszego funkcjonowania rynków pracy w UE;
- d) identyfikowania niedoborów wykwalifikowanej siły roboczej i dostarczania informacji na temat zasięgu i lokalizacji tych niedoborów, a także lepszego dostosowywania umiejętności osób poszukujących pracy do potrzeb pracodawców;
- e) lepszego integracji rynków pracy;
- f) zwiększonej dobrowolnej mobilności geograficznej i zawodowej na uczciwych zasadach by zaspokajać konkretne potrzeby rynku pracy;
- g) integracji osób wykluczonych z rynku pracy w ramach walki z wykluczeniem społecznym;
- h) ewaluacji i oceny aktywnych polityk rynku pracy oraz ich skutecznej i sprawnej realizacji.

Artykuł 4

Inicjatywy sieci

1. W obszarach, za które odpowiadają publiczne służby zatrudnienia, sieć podejmuje w szczególności następujące inicjatywy:

- a) opracowuje i wdraża wśród publicznych służb zatrudnienia ogólnounijne, oparte na dowodach uczenie się oparte na analizie porównawczej, aby porównać — przy wykorzystaniu odpowiedniej metodologii — wyniki działań tych służb w następujących obszarach:
 - (i) wkład w zmniejszanie bezrobocia wśród wszystkich grup wiekowych i wśród szczególnie wrażliwych grup społecznych;
 - (ii) wkład w skracanie okresu bezrobocia i zmniejszanie bierności zawodowej, by reagować na bezrobocie długoterminowe i strukturalne, a także na wykluczenie społeczne;

- (iii) zapewnianie wakatów (w tym poprzez dobrowolną mobilność pracowników);
- (iv) zadowolenie klientów z usług świadczonych przez publiczne służby zatrudnienia;
- b) udziela wzajemnego wsparcia, w formie działań partnerskich lub grupowych, poprzez współpracę, wymianę informacji, doświadczeń i pracowników pomiędzy członkami sieci, w tym wspiera wdrażanie związanych z publicznymi służbami zatrudnienia zaleceń dla poszczególnych krajów wydanych przez Radę, na wniosek danego państwa członkowskiego lub publicznych służb zatrudnienia;
- c) przyczynia się do modernizacji i wzmocnienia publicznych służb zatrudnienia w kluczowych obszarach, zgodnie z celami strategii „Europa 2020” dotyczącymi zatrudnienia i spraw społecznych;
- d) przygotowuje sprawozdania na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji lub z własnej inicjatywy;
- e) przyczynia się do realizacji odpowiednich inicjatyw politycznych;
- f) przyjmuje i realizuje swój roczny program prac, w którym określone są metody pracy sieci, oczekiwane rezultaty i szczegóły związane z wdrażaniem uczenia się opartego na analizie porównawczej;
- g) promuje najlepsze praktyki w zakresie identyfikacji młodzieży NEET oraz opracowywania inicjatyw zapewniających zdobycie przez tę młodzież umiejętności niezbędnych do wejścia na rynek pracy i pozostania na nim oraz dzieli się takimi najlepszymi praktykami.

W odniesieniu do inicjatywy określonej w akapicie pierwszym lit. a), przy analizie porównawczej stosuje się wskaźniki określone w załączniku. Sieć uczestniczy również aktywnie w realizacji tych działań poprzez wymianę danych, wiedzy i praktyk. Państwa członkowskie zachowują kompetencję w zakresie decyzji, czy — w odniesieniu do obszarów innych niż wymienione w lit. a) ppkt (i)–(iv) — będą brały dobrowolny udział w dodatkowych działaniach dotyczących uczenia się opartego na analizie porównawczej.

2. Sieć ustanawia mechanizm sprawozdawczości w odniesieniu do inicjatyw wymienionych w ust. 1. Zgodnie z tym mechanizmem członkowie sieci przedstawiają roczne sprawozdania zarządowi.

Artykuł 5

Współpraca

Sieć inicjuje współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami rynku pracy, w tym z innymi podmiotami świadczącymi usługi w zakresie zatrudnienia oraz, w stosownych przypadkach, z partnerami społecznymi, organizacjami reprezentującymi bezrobotnych lub szczególnie wrażliwe grupy społeczne, organizacjami pozarządowymi działającymi w dziedzinie zatrudnienia, organami regionalnymi i lokalnymi, Europejską Siecią Całozyciowego Poradnictwa Zawodowego oraz z prywatnymi służbami zatrudnienia, poprzez włączanie ich w odpowiednie działania i posiedzenia sieci oraz wymianę informacji i danych.

Artykuł 6

Funkcjonowanie sieci

1. Siecią kieruje zarząd. Każde państwo członkowskie mianuje jednego członka i jednego zastępcę członka zarządu spośród kadry kierowniczej wyższego szczebla swoich publicznych służb zatrudnienia. Komisja również mianuje jednego członka i jednego zastępcę członka zarządu. Zastępcy członków zarządu zastępują członków, jeżeli jest to konieczne.

Komitet Zatrudnienia mianuje spośród swoich członków i zgodnie ze swoim regulaminem jednego przedstawiciela, który będzie miał w zarządzie status obserwatora; nie może on jednak uczestniczyć w posiedzeniach zarządu w ograniczonym składzie. Zarząd może spotykać się na posiedzeniach w ograniczonym składzie, z udziałem jednego członka z każdego państwa członkowskiego i jednego członka z Komisji; posiedzeń w ograniczonym składzie nie można zwoływać w przypadku punktów porządku obrad dotyczących rocznego programu prac. Regulamin zarządu określa dalsze szczegółowe zasady dotyczące posiedzeń w ograniczonym składzie.

2. Zarząd wyznacza przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących spośród swoich członków mianowanych przez państwa członkowskie. Przewodniczący reprezentuje sieć. Wiceprzewodniczący zastępują przewodniczącego, jeżeli jest to konieczne.

3. Zarząd w drodze jednomyślnej decyzji przyjmuje swój regulamin. W regulaminie tym znajdują się między innymi postanowienia dotyczące zasad podejmowania decyzji przez zarząd oraz postanowienia dotyczące wyznaczenia i kadencji przewodniczącego i wiceprzewodniczących zarządu.

4. W drodze decyzji przyjmowanej większością głosów zarząd przyjmuje:
 - a) roczny program prac sieci, w tym ustanowienie grup roboczych i reżim językowy podczas posiedzeń sieci;
 - b) ramy techniczne realizowania działań w ramach analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się jako część rocznego programu prac sieci, w tym metodykę uczenia się opartego na analizie porównawczej wykorzystującą wskaźniki analizy porównawczej określone w załączniku do niniejszej decyzji, służące do porównywania wyników osiągniętych przez publiczne służby zatrudnienia, zmienne kontekstowe, wymogi dotyczące dostarczania danych i narzędzia dydaktyczne zintegrowanego programu wzajemnego uczenia się;
 - c) roczne sprawozdanie dotyczące sieci. Sprawozdanie to jest przesyłane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz publikowane.
5. Zarząd jest wspierany przez sekretariat, który zapewnia Komisja w ramach swoich służb. We współpracy z przewodniczącym i wiceprzewodniczącymi sekretariat przygotowuje posiedzenia zarządu, roczny program prac i roczne sprawozdanie sieci. Sekretariat ściśle współpracuje z sekretariatem Komitetu Zatrudnienia.

Artykuł 7

Wsparcie finansowe dla niniejszego środka zachęającego

Ogólne zasoby na potrzeby wykonania niniejszej decyzji ustala się w ramach sekcji PROGRESS/Zatrudnienie w ramach EaSI, którego roczne środki są zatwierdzane przez Parlament Europejski i Radę w granicach wyznaczonych ramami finansowymi.

Artykuł 8

Zmiana załącznika zawierającego wskaźniki analizy porównawczej

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 9 w celu wprowadzania zmian do załącznika określającego wskaźniki analizy porównawczej.

Artykuł 9

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia, o których mowa w art. 8, powierza się Komisji na okres od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosły sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 10

Przegląd

Do dnia 18 czerwca 2017 r. Komisja przedłoży sprawozdanie ze stosowania niniejszej decyzji Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. W sprawozdaniu ocenia się w szczególności, w jakim zakresie sieć przyczyniła się do osiągnięcia celów określonych w art. 3 oraz czy spełniła swoje zadania. Ocenia się również, w jaki sposób sieć rozwinęła i wdrożyła analizę porównawczą w obszarach, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iv).

*Artykuł 11***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 12***Adresaci**

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WSKAŹNIKI ANALIZY PORÓWNAWCZEJ

- A. Wskaźniki ilościowe w obszarach wymienionych w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iv):
- 1) Wkład w zmniejszanie bezrobocia wśród wszystkich grup wiekowych i wśród szczególnie wrażliwych grup społecznych:
 - a) liczba osób, które przeszły z bezrobocia do zatrudnienia w podziale na grupy wiekowe, płeć i poziom kwalifikacji, ukazana jako procentowy udział w ogólnej liczbie zarejestrowanych bezrobotnych;
 - b) liczba osób wykreślona z rejestru bezrobotnych prowadzonego przez publiczne służby zatrudnienia, ukazana jako procentowy udział w ogólnej liczbie zarejestrowanych bezrobotnych.
 - 2) Wkład w skracanie okresu bezrobocia i zmniejszanie bierności zawodowej, by reagować na bezrobocie długoterminowe i strukturalne, a także na wykluczenie społeczne:
 - a) liczba osób, które przeszły do zatrudnienia po na przykład 6 i 12 miesiącach bezrobocia w podziale na grupy wiekowe, płeć, poziom kwalifikacji, ukazana jako procentowy udział w ogólnej liczbie osób, które przeszły do zatrudnienia, zarejestrowanej przez publiczne służby zatrudnienia;
 - b) liczba wpisów w rejestrze publicznych służb zatrudnienia dotyczących osób uprzednio biernych zawodowo, ukazana jako procentowy udział w ogólnej liczbie wszystkich pozycji w tym rejestrze publicznych służb zatrudnienia, w podziale na grupy wiekowe i płeć.
 - 3) Zapełnianie wakatów (w tym poprzez dobrowolną mobilność pracowników):
 - a) liczba zapełnionych wakatów;
 - b) liczba odpowiedzi w ramach prowadzonego przez Eurostat badania aktywności ekonomicznej ludności dotyczącego przyczynienia się publicznych służb zatrudnienia do znalezienia przez respondenta pracy na obecnym stanowisku.
 - 4) Zadowolenie klientów z usług świadczonych przez publiczne służby zatrudnienia:
 - a) ogólny poziom zadowolenia osób poszukujących pracy;
 - b) ogólny poziom zadowolenia pracodawców.
- B. Obszary analizy porównawczej poprzez jakościową wewnętrzną/zewnętrzną ocenę czynników sprzyjających osiągnięciu dobrych wyników dla obszarów wymienionych w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iv):
- 1) zarządzanie wynikami strategicznymi;
 - 2) ppracowanie procesów operacyjnych, takich jak skuteczne kierowanie/charakteryzowanie osób poszukujących pracy oraz dostosowane korzystanie z aktywnych instrumentów rynku pracy;
 - 3) trwała aktywizacja i zarządzanie przechodzeniem do zatrudnienia;
 - 4) stosunki z pracodawcami;
 - 5) oparte na dowodach opracowywanie i realizowanie usług publicznych służb zatrudnienia;
 - 6) skuteczne zarządzanie partnerstwami z zainteresowanymi stronami;
 - 7) podział środków publicznych służb zatrudnienia.
-

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

**Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Turcji
w sprawie udziału Republiki Turcji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narko-
tyków i Narkomanii**

W związku z zakończeniem w dniu 2 maja 2014 r. procedury przewidzianej w art. 10 Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Turcji w sprawie udziału Republiki Turcji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii ⁽¹⁾ wejdzie w życie w dniu 1 czerwca 2014 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 323 z 8.12.2007, s. 24.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 574/2014

z dnia 21 lutego 2014 r.

zmieniające załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 w odniesieniu do wzoru, który należy stosować przy sporządzaniu deklaracji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (¹), w szczególności jego art. 60 lit. e),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 nakłada się na producentów wyrobów budowlanych obowiązek sporządzenia deklaracji właściwości użytkowych przy wprowadzaniu do obrotu wyrobu budowlanego objętego normą zharmonizowaną lub zgodnego z wydaną dla niego europejską oceną techniczną. Zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 deklarację taką sporządza się, stosując wzór przedstawiony w załączniku III do tego rozporządzenia.
- (2) Zgodnie z art. 60 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 305/2011 Komisji przekazuje się zadanie dostosowania załącznika III do rozporządzenia (UE) nr 305/2011 do postępu technicznego.
- (3) Wzór przedstawiony w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 305/2011 należy dostosować, tak aby uwzględnić postęp technologiczny, zapewnić elastyczność wymaganą przez różne rodzaje wyrobów budowlanych i producentów, a także uprościć deklarację właściwości użytkowych.
- (4) Ponadto doświadczenie praktyczne związane z wykonywaniem przepisów załącznika III pokazuje, że producenci potrzebowaliby dalszych instrukcji dotyczących sporządzania deklaracji właściwości użytkowych dla wyrobów budowlanych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami. Zapewnienie takich instrukcji zapewniłoby również zharmonizowane i prawidłowe stosowanie załącznika III.
- (5) Należy zapewnić producentom pewną elastyczność w zakresie sporządzania deklaracji właściwości użytkowych, pod warunkiem że przedstawiają, w sposób jasny i spójny, najistotniejsze informacje wymagane na podstawie art. 6 rozporządzenia (UE) nr 305/2011.
- (6) Aby jednoznacznie zidentyfikować wyrób objęty deklaracją właściwości użytkowych w odniesieniu do jego poziomów lub klas właściwości użytkowych, producenci powinni powiązać każdy pojedynczy wyrób z odpowiednim typem wyrobu oraz określonym zestawem poziomów lub klas właściwości użytkowych za pomocą niepowtarzalnego kodu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 305/2011.
- (7) Celem art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 jest umożliwienie identyfikacji i śledzenia każdego pojedynczego wyrobu budowlanego dzięki wskazaniu przez producentów typu, partii lub serii. Deklaracja właściwości użytkowych, która powinna być następnie używana w odniesieniu do wszystkich wyrobów odpowiadających typowi wyrobu w niej zdefiniowanemu, nie służy osiągnięciu tego celu. Dlatego też nie należy nakładać obowiązku zawarcia informacji wymaganych na podstawie art. 11 ust. 4 w deklaracji właściwości użytkowych.

(¹) Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

- (8) W przypadku gdy jednostki notyfikowane zostaną należycie zidentyfikowane, sporządzenie wykazu wszystkich certyfikatów oraz raportów z badań, obliczeń lub oceny może okazać się zadaniem szeroko zakrojonym i obciążającym, które nie wnosi jednak żadnej wartości dodanej dla użytkowników wyrobów objętych deklaracją właściwości użytkowych. Nie należy zatem nakładać na producentów obowiązku uwzględniania tych wykazów w sporządzanych przez nich deklaracjach właściwości użytkowych.
- (9) W celu zwiększenia wydajności i konkurencyjności całego europejskiego sektora budowlanego producenci składający deklaracje właściwości użytkowych, którzy chcą skorzystać z uproszczeń i instrukcji mających ułatwić składanie takich deklaracji, powinni jak najszybciej otrzymać taką możliwość,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik III do rozporządzenia (UE) nr 305/2011 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Deklaracje właściwości użytkowych wydane przed wejściem niniejszego rozporządzenia w życie, które są zgodne z przepisami art. 6 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 i pierwotnym załącznikiem III do niego, uznaje się za zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK III

DEKLARACJA WŁAŚCIWOŚCI UŻYTKOWYCH

Nr

1. Niepowtarzalny kod identyfikacyjny typu wyrobu:
2. Zamierzone zastosowanie lub zastosowania:
.....
3. Producent:
.....
4. Upoważniony przedstawiciel:
.....
5. System(-y) oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych:
- 6a. Norma zharmonizowana:
.....
Jednostka lub jednostki notyfikowane:
.....
- 6b. Europejski dokument oceny:
.....
Europejska ocena techniczna:
.....
Jednostka ds. oceny technicznej:
Jednostka lub jednostki notyfikowane:
7. Deklarowane właściwości użytkowe:
.....
8. Odpowiednia dokumentacja techniczna lub specjalna dokumentacja techniczna:
.....

Właściwości użytkowe określonego powyżej wyrobu są zgodne z zestawem deklarowanych właściwości użytkowych. Niniejsza deklaracja właściwości użytkowych wydana zostaje zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 305/2011 na wyłączną odpowiedzialność producenta określonego powyżej.

W imieniu producenta podpisał(-a):

[imię i nazwisko]

w [miejsce] dnia [data wydania]

[podpis]

Instrukcje dotyczące sporządzania deklaracji właściwości użytkowych**1. OGÓLNE**

Celem niniejszych instrukcji jest zapewnienie producentom wytycznych na potrzeby sporządzania deklaracji właściwości użytkowych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 305/2011 z zastosowaniem wzoru określonego w niniejszym załączniku (zwanego dalej »wzorem«).

Niniejsze instrukcje nie stanowią części deklaracji właściwości użytkowych wydawanych przez producentów i nie powinny być załączane do tych deklaracji właściwości użytkowych.

Przy sporządzaniu deklaracji właściwości użytkowych producent:

- 1) stosuje sformułowania i nagłówki podane we wzorze, które nie są ujęte w nawias kwadratowy;
- 2) zastępuje puste miejsca i nawiasy kwadratowe wymaganymi informacjami.

Producenci mogą również podać w deklaracji właściwości użytkowych odniesienie do strony internetowej, na której kopia deklaracji właściwości użytkowych jest udostępniona zgodnie z przepisami art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 305/2011. Odniesienie takie można podać po pkt 8 lub w innym miejscu, w którym nie wpływa ono na czytelność i jasność informacji obowiązkowych.

2. ELASTYCZNOŚĆ

Z zastrzeżeniem podania informacji obowiązkowych wymaganych na mocy art. 6 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 w sposób jasny, kompletny i spójny, przy sporządzaniu deklaracji właściwości użytkowych można:

- 1) zastosować inny układ niż określono we wzorze;
- 2) połączyć punkty wzoru, przedstawiając niektóre z nich łącznie;
- 3) przedstawić punkty określone we wzorze w innej kolejności lub z zastosowaniem jednej tabeli lub większej ich liczby;
- 4) pominąć niektóre punkty określone we wzorze, które nie dotyczą wyrobu, w odniesieniu do którego sporządzana jest deklaracja właściwości użytkowych. Jest to możliwe na przykład dlatego, że deklaracja właściwości użytkowych może opierać się albo na normie zharmonizowanej, albo na europejskiej ocenie technicznej wydanej dla wyrobu, co sprawia, że jedna z tych opcji nie ma zastosowania. Pominięcia takie mogłyby również odnosić się do punktów dotyczących upoważnionego przedstawiciela lub zastosowania odpowiedniej dokumentacji technicznej i specjalnej dokumentacji technicznej;
- 5) przedstawić punkty bez numeracji.

Jeżeli producent zamierza wydać jedną deklarację właściwości użytkowych obejmującą różne wersje typu wyrobu, co najmniej następujące elementy należy przedstawić odrębnie i w sposób czytelny dla każdej wersji wyrobu: numer deklaracji właściwości użytkowych, kod identyfikacyjny w pkt 1 oraz deklarowane właściwości użytkowe w pkt 7.

3. INSTRUKCJA WYPEŁNIANIA FORMULARZA

Punkt we wzorze	Instrukcje
Numer deklaracji właściwości użytkowych	Jest to numer referencyjny deklaracji właściwości użytkowych przewidziany w art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011. Wybór numeru należy do producenta. Numer ten może się pokrywać z niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym typu wyrobu wskazanym w pkt 1 wzoru.

Punkt we wzorze	Instrukcje
Punkt 1	Należy wskazać niepowtarzalny kod identyfikacyjny typu wyrobu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 305/2011. W art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011 ustalany przez producenta niepowtarzalny kod identyfikacyjny towarzyszący oznakowaniu CE jest powiązany z typem wyrobu, a więc również z zestawem poziomów lub klas właściwości użytkowych wyrobu budowlanego przedstawionym w deklaracji właściwości użytkowych sporządzonej w odniesieniu do tego wyrobu. Ponadto z punktu widzenia odbiorców wyrobów budowlanych, w szczególności ich ostatecznych użytkowników końcowych, konieczne jest, aby było możliwe jednoznaczne zidentyfikowanie tego zestawu poziomów lub klas właściwości użytkowych dla każdego wyrobu. Dlatego też każdy wyrób budowlany, w odniesieniu do którego sporządzono deklarację właściwości użytkowych, powinien zostać powiązany przez danego producenta z odpowiednim typem wyrobu oraz określonym zestawem poziomów lub klas właściwości użytkowych za pomocą niepowtarzalnego kodu identyfikacyjnego, który służy również jako określenie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 305/2011.
Punkt 2	Należy wskazać zamierzone zastosowanie lub, w stosownych przypadkach, wymienić zamierzone zastosowania wyrobu budowlanego przewidziane przez producenta zgodnie z mającą zastosowanie zharmonizowaną specyfikacją techniczną.
Punkt 3	Należy wskazać nazwę, zastrzeżoną nazwę handlową lub zastrzeżony znak towarowy oraz adres kontaktowy producenta, które są wymagane zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 305/2011.
Punkt 4	Ten punkt należy włączyć i wypełnić jedynie w przypadku wyznaczenia upoważnionego przedstawiciela. Należy wówczas wskazać nazwę i adres kontaktowy upoważnionego przedstawiciela, którego pełnomocnictwo obejmuje zadania określone w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011.
Punkt 5	Należy wskazać mający(-e) zastosowanie system(-y) oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych wyrobu budowlanego, jak określono w załączniku V rozporządzenia (UE) nr 305/2011. W przypadku wielu systemów należy zadeklarować każdy z nich.
Punkty 6a i 6b	Ponieważ producent może sporządzić deklarację właściwości użytkowych na podstawie normy zharmonizowanej albo europejskiej oceny technicznej wydanej dla wyrobu, te dwie różne sytuacje przedstawione w pkt 6a i 6b należy traktować jako alternatywę i w danej deklaracji właściwości użytkowych należy uwzględnić i wypełnić tylko jeden z tych punktów. W przypadku pkt 6a, tj. gdy deklaracja właściwości użytkowych jest oparta na normie zharmonizowanej, należy wskazać wszystkie poniższe elementy: a) numer referencyjny normy zharmonizowanej oraz datę jej wydania (datowane odniesienie); oraz b) numer identyfikacyjny jednostki lub jednostek notyfikowanych. Przy podawaniu nazwy jednostki lub jednostek notyfikowanych konieczne jest, aby podać nazwę w języku oryginalnym bez tłumaczenia na inne języki. W przypadku pkt 6b, tj. gdy deklaracja właściwości użytkowych jest oparta na europejskiej ocenie technicznej wydanej dla wyrobu, należy wskazać wszystkie poniższe elementy: a) numer europejskiego dokumentu oceny i datę jego wydania; b) numer europejskiej oceny technicznej i datę jej wydania; c) nazwę jednostki ds. oceny technicznej; oraz d) numer identyfikacyjny jednostki lub jednostek notyfikowanych.

Punkt we wzorze	Instrukcje
Punkt 7	W tym punkcie deklaracji właściwości użytkowych należy wskazać: a) wykaz zasadniczych charakterystyk określonych w zharmonizowanej specyfikacji technicznej dla zamierzonego zastosowania lub zastosowań wyrobu wskazanych w pkt 2; oraz b) dla każdej zasadniczej charakterystyki, deklarowane właściwości użytkowe wyrażone jako poziom lub klasa lub w sposób opisowy w odniesieniu do danej charakterystyki lub litery »NPD« (właściwości użytkowe nieustalone; ang. No Performance Determined) w odniesieniu do charakterystyk, dla których właściwości użytkowe nie zostały zadeklarowane. Ten punkt można wypełnić, korzystając z tabel, które przedstawiają powiązania między zharmonizowanymi specyfikacjami technicznymi a systemami oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych zastosowanymi odpowiednio do każdej zasadniczej charakterystyki wyrobu, jak również właściwości użytkowe w odniesieniu do każdej zasadniczej charakterystyki. Właściwości użytkowe należy zadeklarować w sposób jasny i jednoznaczny. Z tego względu właściwości użytkowych nie można opisać w deklaracji właściwości użytkowych wyłącznie przez wstawienie w niej wzoru do obliczeń, który mają stosować odbiorcy. Ponadto określone w dokumentach referencyjnych poziomy lub klasy właściwości użytkowych należy zastosować w samej deklaracji właściwości użytkowych i w związku z tym nie można ich wyrazić wyłącznie poprzez wstawienie w deklaracji odniesień do tych dokumentów. Właściwości użytkowe wyrobu budowlanego mające wpływ w szczególności na pracę konstrukcji mogą być jednakże wyrażane poprzez odniesienie do odpowiedniej dokumentacji produkcyjnej lub obliczeń konstrukcji budowlanych. W takim przypadku do deklaracji właściwości użytkowych załączane są odpowiednie dokumenty.
Punkt 8	Ten punkt należy włączyć do deklaracji właściwości użytkowych i wypełnić jedynie w przypadku zastosowania odpowiedniej dokumentacji technicznej lub specjalnej dokumentacji technicznej, zgodnie z art. 36–38 rozporządzenia (UE) nr 305/2011, w celu wskazania wymagań, z którymi wyrób jest zgodny. W takim przypadku w tym punkcie deklaracji właściwości użytkowych należy wskazać: a) numer referencyjny zastosowanej specjalnej lub odpowiedniej dokumentacji technicznej; oraz b) wymagania, z którymi wyrób jest zgodny.
Podpis	Należy zastąpić pola ujęte w nawias kwadratowy, podając wskazane informacje i składając podpis.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 575/2014**z dnia 27 maja 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 383/2012 określające wymagania techniczne wobec praw jazdy zawierających elektroniczny nośnik informacji (mikroprocesor)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 383/2012 ⁽²⁾ ma zastosowanie do praw jazdy zawierających mikroprocesor oraz określa szereg wymogów technicznych.
- (2) W szczególności w sekcji III.4.2 załącznika III do rozporządzenia (UE) nr 383/2012 ustanawia się system numeracji homologacji typu UE w oparciu o przydział numeru określającego państwo członkowskie, które udzieliło homologacji typu UE.
- (3) W związku z przystąpieniem Chorwacji do Unii konieczne jest zapewnienie numeru określającego dla tego państwa, który będzie zgodny z porządkiem numerycznym EKG ONZ dotyczącym homologacji typu.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 383/2012.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Prawa Jazdy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Sekcję III.4.2 załącznika III do rozporządzenia (UE) nr 383/2012 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 maja 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 403 z 30.12.2006, s. 18.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 383/2012 z dnia 4 maja 2012 r. określające wymagania techniczne wobec praw jazdy zawierających elektroniczny nośnik informacji (mikroprocesor) (Dz.U. L 120 z 5.5.2012, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Sekcja III.4.2 załącznika III do rozporządzenia (UE) nr 383/2012 otrzymuje brzmienie:

„III.4.2. System przydziału numerów

Numer homologacji typu UE składa się z następujących elementów:

a) litery »e«, po której następuje numer określający państwo członkowskie, które wydało homologację typu UE

- 1 Niemcy
- 2 Francja
- 3 Włochy
- 4 Niderlandy
- 5 Szwecja
- 6 Belgia
- 7 Węgry
- 8 Republika Czeska
- 9 Hiszpania
- 11 Zjednoczone Królestwo
- 12 Austria
- 13 Luksemburg
- 17 Finlandia
- 18 Dania
- 19 Rumunia
- 20 Polska
- 21 Portugalia
- 23 Grecja
- 24 Irlandia
- 25 Chorwacja
- 26 Słowenia
- 27 Słowacja
- 29 Estonia
- 32 Łotwa
- 34 Bułgaria
- 36 Litwa
- 49 Cypr
- 50 Malta;

b) poprzedzonych łącznikiem liter DL, po których następuje dwucyfrowy numer kolejny niniejszego rozporządzenia lub jego najnowszej istotnej zmiany technicznej. Niniejsze rozporządzenie ma numer kolejny 00;

c) niepowtarzalnego numeru identyfikacyjnego homologacji typu UE przydzielonego przez wydające państwo członkowskie.

Przykładowy numer homologacji typu UE: e50-DL00 12345.

Numer homologacji zapisywany jest w mikroprocesorze w grupie danych DG 1 w przypadku każdego prawa jazdy zawierającego mikroprocesor.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 576/2014**z dnia 27 maja 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczególne zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 maja 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	45,8
	MA	33,4
	MK	75,5
	TR	68,5
	ZZ	55,8
0707 00 05	AL	36,9
	MK	39,9
	TR	119,9
	ZZ	65,6
0709 93 10	MA	29,9
	TR	111,2
	ZZ	70,6
0805 10 20	EG	41,2
	MA	41,0
	TR	49,7
	ZZ	44,0
0805 50 10	TR	121,8
	ZA	139,4
	ZZ	130,6
0808 10 80	AR	104,4
	BR	97,8
	CL	95,3
	CN	98,7
	MK	26,7
	NZ	138,9
	US	185,4
	ZA	105,3
	ZZ	106,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 27 maja 2014 r.

zmieniająca decyzję 2011/166/UE w sprawie utworzenia SHARE-ERIC

(2014/302/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 723/2009 z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie wspólnotowych ram prawnych konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej (ERIC) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej dla celów przeprowadzenia badania dotyczącego zdrowia, starzenia i przechodzenia na emeryturę w Europie (SHARE-ERIC) zostało ustanowione decyzją Komisji 2011/166/UE ⁽²⁾.
- (2) Statut SHARE-ERIC załączony do decyzji 2011/166/UE przewiduje przeniesienie siedziby statutowej z Niderlandów do Niemiec po dostarczeniu przez władze niemieckie niezbędnego oświadczenia zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 723/2009.
- (3) W następstwie oświadczenia przedstawionego przez Niemcy SHARE-ERIC przedstawiło Komisji w dniu 21 września 2013 r. wniosek o zatwierdzenie zmiany statutu, zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 723/2009.
- (4) Kilka zmian, w tym zmiana uwzględniająca przeniesienie siedziby statutowej do Niemiec, weszło w życie zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 723/2009.
- (5) Inne zmiany określające prawo własności i rozpowszechniania danych SHARE-ERIC i modyfikujące zwolnienia podatkowe w wyniku przeniesienia siedziby do Niemiec wymagają zatwierdzenia przez Komisję.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu utworzonego na mocy art. 20 rozporządzenia (WE) nr 723/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

Statut SHARE-ERIC załączony do decyzji 2011/166/UE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 maja 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 8.8.2009, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2011/166/UE z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie utworzenia SHARE-ERIC (Dz.U. L 71 z 18.3.2011, s. 20).

ZAŁĄCZNIK

Do statutu SHARE-ERIC wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. SHARE-ERIC jest właścicielem badania i jego wszystkich danych, w tym dodatków certyfikowanych przez SHARE, metadanych i paradygmatów oraz wszystkich plików z adresami i łączami oraz wszelkich praw własności intelektualnej wynikających ze stworzenia tego badania i jego przeprowadzenia.”;

2) art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. SHARE-ERIC rozpowszechnia zebrane dane w środowisku naukowym niezwłocznie po dokonaniu korekty danych, imputacji danych oraz przygotowaniu stosownej dokumentacji i po uwzględnieniu międzynarodowych i krajowych przepisów o ochronie prywatności.”;

3) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zwolnienia podatkowe na podstawie art. 143 ust. 1 lit. g) i art. 151 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE oraz zgodne z art. 50 i 51 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 (*) stosuje się do zakupów towarów i usług, które są przeznaczone do użytku służbowego przez SHARE-ERIC, są przez konsorcjum nabywane i opłacane oraz w przypadku których kwoty podatku VAT do zwrotu przekraczają łączną kwotę 25 EUR na fakturę. Zwolnienia te nie obejmują zamówień dokonywanych przez poszczególnych członków.

Stosowanie akapitu pierwszego nie może jednak spowodować zakłócenia konkurencji.

(*) Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1.”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Wyrobom akcyzowym, jak określono w art. 1 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2008/118/WE (*) może zostać udzielone zwolnienie z podatku akcyzowego zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, pod warunkiem że te wyroby akcyzowe są przeznaczone wyłącznie do użytku służbowego przez SHARE-ERIC i są nabywane i opłacane przez nie.

Nie przyznaje się zwolnienia z podatku akcyzowego na wyroby akcyzowe przeznaczone na użytek własny pracowników SHARE-ERIC lub osób trzecich.

6. Podatek płacony za produkty energetyczne i energię elektryczną zgodnie z definicją w art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE może zostać zwrócony zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. b) i art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, pod warunkiem że te produkty energetyczne i energia elektryczna są przeznaczone wyłącznie do użytku służbowego SHARE-ERIC i są przez nie zamawiane i opłacane oraz że kwota należności przekracza łączną kwotę 25 EUR na fakturę.

Nie przyznaje się żadnych zwolnień z podatku na produkty energetyczne i energię elektryczną przeznaczone na użytek własny pracowników SHARE-ERIC lub osób trzecich.

(*) Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.”.

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO**z dnia 20 lutego 2014 r.****w sprawie zakazu finansowania ze środków banku centralnego oraz oprocentowania depozytów sektora publicznego w krajowych bankach centralnych****(EBC/2014/8)****(2014/303/UE)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 132 ust. 1 tiret drugie,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 34 ust. 1 tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 271 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 35 ust. 6 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w związku z motywem dziewiątym rozporządzenia Rady (WE) nr 3603/93 ⁽¹⁾, Rada Prezesów jest uprawniona do oceny przestrzegania przez krajowe banki centralne (KBC) ich obowiązków wynikających z Traktatu. W tym celu Rada Prezesów monitoruje przestrzeganie przez KBC zakazu finansowania ze środków banku centralnego ustanowionego w art. 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Celem niniejszej decyzji jest doprecyzowanie kryteriów stosowanych przez EBC do oprocentowania depozytów sektora publicznego i władz publicznych w swoich bankach centralnych w kontekście ustanowionego w Traktacie zakazu finansowania ze środków banku centralnego na potrzeby wspomnianego powyżej monitorowania przez Radę Prezesów.
- (2) W celu monitorowania przestrzegania zakazu finansowania ze środków banku centralnego określonego w art. 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej EBC bierze pod uwagę oprocentowanie depozytów sektora publicznego, które nie powinno być wyższe niż oprocentowanie oparte na odpowiednich stopach rynku pieniężnego. Niniejsza decyzja określa stopy rynkowe, które stanowią limity górne oprocentowania depozytów sektora publicznego i będą brane pod uwagę na potrzeby monitorowania przestrzegania Traktatu od dnia 1 grudnia 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicje

Użyte w niniejszej decyzji określenia oznaczają:

- a) „sektor publiczny” — wszystkie instytucje publiczne, o których mowa w art. 123 Traktatu, rozumiane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 3603/93, z wyjątkiem publicznych instytucji kredytowych, które na potrzeby utrzymania rezerw przez KBC traktowane są przez KBC i EBC w taki sam sposób, jak prywatne instytucje kredytowe;
- b) „depozyty sektora publicznego” — depozyty overnight oraz depozyty terminowe przyjmowane przez KBC od dowolnych jednostek sektora publicznego;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3603/93 z dnia 13 grudnia 1993 r. określające definicje w celu zastosowania zakazów określonych w art. 104 i 104b ust. 1 Traktatu (Dz.U. L 332 z 31.12.1993, s. 1).

- c) „rynkowa stopa overnight dla depozytów niezabezpieczonych” — a) w odniesieniu do depozytów overnight w euro — referencyjną stopę międzybankowych operacji depozytowych typu overnight w euro (EONIA); oraz b) w odniesieniu do depozytów overnight w innej walucie — inną porównywalną stopę;
- d) „stopa rynkowa dla depozytów zabezpieczonych” — a) w odniesieniu do depozytów terminowych w euro — stopę rynkową oferowaną dla transakcji repo w euro (EUREPO) z porównywalnym terminem wymagalności, o ile taka jest dostępna; oraz b) w odniesieniu do depozytów terminowych w innej walucie — inną porównywalną stopę.

Artykuł 2

Oprocentowanie depozytów sektora publicznego i przestrzeganie zakazu finansowania ze środków banku centralnego

1. Na potrzeby monitorowania przestrzegania zakazu finansowania ze środków banku centralnego oprocentowanie depozytów sektora publicznego jest ograniczone następującymi limitami górnymi:
 - a) w przypadku depozytów overnight — rynkową stopą overnight dla depozytów niezabezpieczonych;
 - b) w przypadku depozytów terminowych — stopą rynkową dla depozytów zabezpieczonych albo, jeśli nie jest ona dostępna, rynkową stopą overnight dla depozytów niezabezpieczonych.
2. Przestrzeganie limitów górnych określonych w ust. 1 ocenia się w świetle wszystkich faktów mających znaczenie w danym przypadku.

Artykuł 3

Wejście w życie

1. EBC stosuje postanowienia niniejszej decyzji od dnia 1 grudnia 2014 r.
2. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 22 lutego 2014 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 20 lutego 2014 r.

Mario DRAGHI
Prezes EBC

WYTYCZNE

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 20 lutego 2014 r.

w sprawie krajowych operacji zarządzania aktywami i pasywami przez krajowe banki centralne

(EBC/2014/9)

(2014/304/UE)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 12 ust. 1 i art. 14 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Osiągnięcie jednolitej polityki pieniężnej wymaga określenia przez Europejski Bank Centralny (EBC) ogólnych zasad, których przestrzegać powinny krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro (zwane dalej „KBC”) przy podejmowaniu krajowych operacji dotyczących aktywów i pasywów z własnej inicjatywy. Operacje takie nie powinny zakłócać jednolitej polityki pieniężnej.
- (2) Wykonanie umów z przyrzeczeniem odkupu zawieranych przez KBC z krajowymi bankami centralnymi spoza Eurosystemu może wywierać wpływ na płynność w strefie euro, a tym samym na jednolitą politykę pieniężną. Dlatego też, w celu zapewnienia lepszej ochrony spójności jednolitej polityki pieniężnej, Rada Prezesów podjęła w dniu 22 października 2009 r. decyzję, zgodnie z którą niektóre operacje dotyczące płynności zawierane przez KBC z bankami centralnymi spoza Eurosystemu będą wymagały jej uprzedniej zgody.
- (3) Należy wprowadzić ograniczenia oprocentowania depozytów sektora publicznego utrzymywanych w KBC jako agentach skarbowych na podstawie art. 21 ust. 2 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „Statutem ESBC”) w celu utrzymania spójności jednolitej polityki pieniężnej oraz wprowadzenia zachęt do utrzymywania depozytów sektora publicznego na rynku, tak aby wesprzeć zarządzanie płynnością Eurosystemu oraz realizację polityki pieniężnej. Dodatkowo wprowadzenie górnego limitu oprocentowania depozytów sektora publicznego w oparciu o stawki rynkowe sprzyja monitorowaniu stosowania się przez KBC do zakazu finansowania ze środków banku centralnego, które EBC prowadzi stosownie do art. 271 lit. d) Traktatu.
- (4) Mając na uwadze wyjątkowy i tymczasowy charakter depozytów sektora publicznego związanych z programem wsparcia finansowego Unii Europejskiej/Międzynarodowego Funduszu Walutowego oraz innymi porównywalnymi programami, stosowne procedury nie powinny ograniczać możliwości utrzymywania przez krajowe instytucje sektora publicznego depozytów w KBC, w szczególności że utrzymywanie takich depozytów może być jednym z warunków danego programu. Nieuwzględnianie takich depozytów w kwotach progowych nie zakłóca jednolitej polityki pieniężnej w takim samym stopniu, jak utrzymywanie depozytów sektora publicznego w innych państwach członkowskich, których walutą jest euro,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie do operacji KBC dotyczących kwot w euro, w tym operacji prowadzonych przez KBC jako zleceniodawcę we własnym imieniu lub jako agenta w imieniu podmiotu trzeciego, bądź jako zleceniodawcę i agenta w tym samym czasie. Niniejsze wytyczne nie mają zastosowania do następujących operacji:

- a) operacji kredytowo-depozytowych i operacji prowadzonych przez KBC z inicjatywy EBC, w szczególności operacji prowadzonych zgodnie z wytycznymi EBC/2011/14 ⁽¹⁾;
- b) transakcji na metalach szlachetnych oraz transakcji walutowych z użyciem euro, do których odnoszą się wytyczne EBC/2003/12 ⁽²⁾;
- c) operacji KBC dotyczących awaryjnego wsparcia płynności.

2. Art. 7 i 8 nie mają zastosowania do operacji, których KBC dokonują:

- a) działając jako agenci skarbowi na podstawie art. 21 ust. 2 Statutu ESBC;
- b) na potrzeby swojej infrastruktury administracyjnej lub na rzecz swojego personelu na podstawie art. 24 Statutu ESBC;
- c) zarządzając funduszem emerytalnym na rzecz swojego personelu;
- d) prowadząc system depozytów na rzecz swojego personelu lub innych klientów;
- e) przekazując swój zysk sektorowi publicznemu.

Art. 6 i 9 nie mają zastosowania do operacji prowadzonych przez fundusze emerytalne personelu KBC, które zarządzane są przez niezależne instytucje. Dodatkowo wymogi sprawozdawcze *ex post*, o których mowa w art. 6 i 9, nie znajdują zastosowania do operacji prowadzonych przez KBC na potrzeby swojej infrastruktury administracyjnej lub transakcji depozytowych dotyczących rachunków bieżących utrzymywanych w KBC przez ich personel lub innych klientów.

3. Z wyjątkiem wymogów sprawozdawczych *ex post*, o których mowa w art. 6 ust. 1, niniejsze wytyczne nie znajdują zastosowania do operacji prowadzonych w ramach usług w zakresie zarządzania rezerwami Eurosystemu.

4. Z zastrzeżeniem ust. 1, art. 5 i 11 stosuje się do depozytów sektora publicznego w euro lub w walucie obcej.

Artykuł 2

Definicje

Użyte w niniejszych wytycznych określenia oznaczają:

- a) „umowa z przyrzeczeniem odkupu” — umowę, na mocy której KBC lub krajowy bank centralny spoza strefy euro zobowiązuje się do zawarcia jednej lub większej ilości określonych transakcji odkupu. W transakcji z przyrzeczeniem odkupu jedna ze stron zobowiązuje się do nabycia od drugiej strony (lub dokonania sprzedaży drugiej stronie) papierów wartościowych denominowanych w euro w zamian za zapłatę ustalonej ceny wyrażonej w euro w dniu transakcji, z jednoczesnym zobowiązaniem do sprzedaży drugiej stronie (lub nabycia od drugiej strony) odpowiadających papierów wartościowych w zamian za zapłatę innej ustalonej ceny w euro w dacie wymagalności;
- b) „sektor publiczny” — instytucje publiczne państw członkowskich lub instytucje publiczne Unii, o których mowa w art. 123 Traktatu, rozumiane zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 3603/93 ⁽³⁾, z wyjątkiem publicznych instytucji kredytowych, które na potrzeby utrzymywania rezerw przez KBC traktowane są przez KBC i EBC w taki sam sposób, jak prywatne instytucje kredytowe;

⁽¹⁾ Wytyczne EBC/2011/14 z dnia 20 września 2011 r. w sprawie instrumentów i procedur polityki pieniężnej Eurosystemu (Dz.U. L 331 z 14.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne EBC/2003/12 z dnia 23 października 2003 r. dla transakcji uczestniczących państw członkowskich z udziałem walutowych kapitałów obrotowych na podstawie art. 31.3 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 81).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3603/93 z dnia 13 grudnia 1993 r. określające definicje w celu zastosowania zakazów określonych w art. 104 i 104b ust. 1 Traktatu (Dz.U. L 332 z 31.12.1993, s. 1).

- c) „depozyty sektora publicznego” — depozyty overnight oraz depozyty terminowe przyjmowane przez KBC od dowolnych jednostek sektora publicznego, w tym depozyty utrzymywane w walutach obcych;
- d) „rynkowa stopa overnight dla depozytów niezabezpieczonych” — a) w odniesieniu do depozytów overnight w walucie krajowej — referencyjną stopę międzybankowych operacji depozytowych typu overnight w euro (EONIA); b) w odniesieniu do depozytów overnight w walucie obcej — inną porównywalną stopę;
- e) „stopa rynkowa dla depozytów zabezpieczonych” — a) w odniesieniu do depozytów terminowych w walucie krajowej — stopę rynkową oferowaną dla transakcji repo w euro (EUREPO) z porównywalnym terminem wymagalności, o ile taka jest dostępna, b) w odniesieniu do depozytów terminowych w walucie obcej — inną porównywalną stopę;
- f) „produkt krajowy brutto” — wartość wszystkich towarów i usług wytworzonych przez gospodarkę pomniejszoną o zużycie pośrednie oraz powiększoną o wartość netto podatków od produktów i importu w określonej jednostce czasu;
- g) „stopa depozytu w banku centralnym” — określoną z góry stopę procentową stosowaną wobec kontrahentów korzystających z depozytu w banku centralnym Eurosystemu w celu utrzymywania depozytów overnight w KBC.

Artykuł 3

Kwestie organizacyjne

1. KBC przyjmują a Zarząd monitoruje odpowiednie rozwiązania mające na celu umożliwienia kontrahentom rozróżnienia pomiędzy operacjami prowadzonymi przez KBC na podstawie niniejszych wytycznych a operacjami Europejskiego Systemu Banków Centralnych prowadzonymi zgodnie z instrumentami i procedurami określonymi w wytycznych EBC/2011/14.
2. KBC przyjmują odpowiednie rozwiązania mające na celu zapewnienie, aby poufne informacje dotyczące polityki pieniężnej nie były wykorzystywane przez KBC podczas prowadzenia operacji, do których zastosowanie mają niniejsze wytyczne.
3. KBC poinformują EBC o rozwiązaniach przyjętych zgodnie z ust. 1 i 2.

Artykuł 4

Upřednia zgoda na zawarcie umów z przyrzeczeniem odkupu z krajowymi bankami centralnymi spoza Eurosystemu

1. Przed zawarciem umowy z przyrzeczeniem odkupu z krajowym bankiem centralnym spoza Eurosystemu KBC przedstawiają taką umowę EBC celem wyrażenia upředniej zgody na jej zawarcie przez Radę Prezesów.
2. KBC występują do EBC z wnioskiem o wyrażenie upředniej zgody na zawarcie umowy z przyrzeczeniem odkupu z możliwie dużym wyprzedzeniem przed przewidywaną datą jej zawarcia. Wniosek powinien zawierać co najmniej:
 - a) oznaczenie stron umowy z przyrzeczeniem odkupu;
 - b) cel zawarcia umowy z przyrzeczeniem odkupu;
 - c) w zakresie, w jakim są one znane — wartość i daty poszczególnych transakcji odkupu; przewidywaną wartość całkowitą tych transakcji;
 - d) wymagalność umowy z przyrzeczeniem odkupu oraz, w zakresie, w jakim jest ona znana, wymagalność poszczególnych transakcji z przyrzeczeniem odkupu, które mają zostać zawarte;
 - e) wszelkie dodatkowe informacje, które KBC występujący z wnioskiem uzna za istotne.
3. Rada Prezesów rozpatrzy wniosek tak szybko, jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie 40 dni roboczych od otrzymania wniosku.
4. Rozpatrując wniosek o wyrażenie upředniej zgody na zawarcie transakcji, Rada Prezesów bierze pod uwagę:
 - a) podstawowy cel zapewnienia spójności polityki pieniężnej;
 - b) utrzymanie efektywności zarządzania przez Eurosystem płynnością w strefie euro;

- c) skoordynowane podejście Eurosystemu do prowadzenia transakcji z przyrzeczeniem odkupu z krajowymi bankami centralnymi spoza Eurosystemu;
 - d) równe warunki konkurencji dla instytucji kredytowych z siedzibą w państwach członkowskich, których walutą jest euro.
5. W przypadku stwierdzenia przez Radę Prezesów, że umowa z przyrzeczeniem odkupu nie byłaby zgodna z celami określonymi w ust. 4, Rada Prezesów może zażądać, aby umowa z przyrzeczeniem odkupu przedstawiona do akceptacji:
- a) została zawarta w terminie późniejszym niż planowany; lub
 - b) została zawarta przez KBC po wprowadzeniu określonych zmian i ponownym wystąpieniu z wnioskiem o wyrażenie zgody na jej zawarcie.
6. Rada Prezesów podejmuje starania w celu rozpatrzenia składanych przez KBC wniosków o wyrażenie uprzedniej zgody z uwzględnieniem zasad proporcjonalności i niedyskryminacji.

Artykuł 5

Ograniczenie oprocentowania depozytów sektora publicznego

1. Oprocentowanie depozytów sektora publicznego jest ograniczone następującymi limitami górnymi:
 - a) w przypadku depozytów overnight — rynkową stopą overnight dla depozytów niezabezpieczonych;
 - b) w przypadku depozytów terminowych — stopą rynkową dla depozytów zabezpieczonych albo, jeśli nie jest ona dostępna, rynkową stopą overnight dla depozytów niezabezpieczonych.
2. W dowolnym dniu kalendarzowym całkowita wartość depozytów overnight i depozytów terminowych wszystkich jednostek sektora publicznego w danym KBC, która przekracza wartość: a) 200 milionów euro; albo b) 0,04 % produktu krajowego brutto państwa członkowskiego siedziby KBC, podlega oprocentowaniu zgodnie ze stopą procentową równą zero.
3. Depozyty sektora publicznego dotyczące programu wsparcia finansowego Unii Europejskiej/Międzynarodowego Funduszu Walutowego oraz innych porównywalnych programów, które utrzymywane są na rachunkach prowadzonych przez KBC, podlegają zasadom, o których mowa w ust. 1, nie są jednak uwzględniane w kwotach progowych, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 6

Sprawozdawczość

1. KBC przekazują EBC *ex ante* informacje o całkowitym wpływie netto na płynność krajowych operacji zarządzania ich aktywami i pasywami, mając na uwadze ramy ogólne Eurosystemu dotyczące zarządzania płynnością. KBC powinny uwzględniać przekazanie swoich zysków sektorowi publicznemu w prognozach niezależnych czynników wpływających na płynność co najmniej na tydzień przed dokonaniem przekazania. Dodatkowo, KBC powinny zapewnić za pomocą odpowiednich środków, aby operacje inwestycyjne i systemy depozytów nie miały niedającego się w odpowiedni sposób przewidzieć wpływu na płynność.
2. Wykorzystując zawarty w załączniku II do niniejszych wytycznych formularz sprawozdawczy *ex post*, raz w miesiącu KBC przekazują EBC *ex post* informacje o operacjach przeprowadzonych w poprzednim miesiącu. W odniesieniu do comiesięcznej sprawozdawczości *ex post* do miesięcznego obrotu w każdej z kategorii wymienionych w załączniku II stosuje się ogólny próg w wysokości 500 milionów euro, przy czym w progu tym transakcje uwzględnia się w następujący sposób:
 - a) kwotę brutto zakupów, sprzedaży oraz umorzeń każdej z poniższych kategorii:
 - (i) operacje inwestycyjne;
 - (ii) zarządzanie funduszami emerytalnymi;
 - (iii) działalność agentów;
 - b) kwotę brutto z tytułu udzielania i zaciągania pożyczek papierów wartościowych w każdej z poniższych kategorii:
 - (i) pożyczki papierów wartościowych; oraz
 - (ii) transakcje z przyrzeczeniem odkupu;

- c) kwotę brutto udzielonych kredytów i przyjętych depozytów dla kategorii systemów kredytowych i depozytowych;
- d) kwotę dla każdej z poniższych kategorii:
 - (i) zobowiązania wobec podmiotów trzecich; oraz
 - (ii) przekazania i dotacje.

Jeżeli kwota brutto transakcji w danej kategorii jest niższa od odpowiedniej kwoty progowej, KBC wpisuje zero w formularzu sprawozdawczym, tak jak w przypadku, gdy nie dokonano żadnych transakcji. KBC mogą zdecydować o przekazywaniu EBC informacji o wszystkich dokonanych przez nie transakcjach nawet jeżeli kwoty progowe dla jednej lub kilku kategorii nie zostały osiągnięte (pełna sprawozdawczość).

W odniesieniu do transakcji w euro zawieranych w ramach usług Eurosystemu w zakresie zarządzania rezerwami KBC przestrzegają również innych mających zastosowanie wymogów sprawozdawczych.

3. W zakresie, w jakim w wymogi sprawozdawcze ujawnia, że operacje zarządzania aktywami lub pasywami danego KBC stoją w sprzeczności z wymogami jednolitej polityki pieniężnej, EBC może wydać szczegółowe instrukcje w odniesieniu do czynności zarządzania aktywami i pasywami dokonywanych przez dany KBC.

Artykuł 7

Kwoty progowe

1. Dokonywanie transakcji przekraczających wartość progową określoną w załączniku I wymaga uprzedniej zgody EBC. Wartość ta ma również zastosowanie do transakcji z przyrzeczeniem odkupu, z zastrzeżeniem procedury uprzedniej zgody na zawarcie umowy odkupu, o której mowa w art. 4.
2. Oprócz kwot progowych dotyczących operacji zagregowanych dla jednego dnia, o których mowa w załączniku I do niniejszych wytycznych, EBC może określić i wdrożyć dodatkowe kwoty progowe dla skumulowanych zakupów i sprzedaży aktywów i pasywów przez KBC w danym okresie.
3. Rada Prezesów może w dowolnym czasie zmienić kwoty progowe, o których mowa w załączniku I.

Artykuł 8

Procedura występowania z wnioskiem o uprzednią zgodę i udzielania uprzedniej zgody

1. KBC występują z wnioskami o uprzednią zgodę z możliwie dużym wyprzedzeniem. W przypadku operacji, które mają zostać zawarte w tym samym dniu lub następnego dnia roboczego, EBC powinien otrzymać wniosek nie później niż o godz. 9.00 ⁽¹⁾ w dniu przewidywanego zawarcia transakcji. W odniesieniu do pozostałych operacji EBC powinien otrzymać odpowiedni wniosek nie później niż o godz. 11.00 w dniu przewidywanego zawarcia transakcji.
2. KBC występują z wnioskami zgodnie z załącznikiem III do niniejszych wytycznych. Jeżeli transakcja, w odniesieniu do której wnioskowano o wyrażenie uprzedniej zgody i zgoda taka została udzielona, nie dochodzi do skutku na warunkach, na jakich udzielono zgody, KBC informują niezwłocznie EBC o tym fakcie.
3. W wyjątkowych sytuacjach KBC prowadzące zabezpieczone operacje pożyczki papierów wartościowych mogą, w przypadku gdy uczestnicy rynku nie są w stanie zapewnić określonych papierów wartościowych, wystąpić z wnioskiem o udzielenie uprzedniej zgody tego samego dnia późnym popołudniem.
4. EBC rozpatruje wnioski KBC o udzielenie uprzedniej zgody tak szybko jak to możliwe, a wnioski o udzielenie uprzedniej zgody tego samego dnia — w trybie natychmiastowym. W przypadku operacji, które mają być przeprowadzone w tym samym dniu lub następnego dnia roboczego, EBC rozpatruje wniosek do godz. 10.15 w dniu przewidywanego zawarcia transakcji. W przypadku innych operacji EBC rozpatruje wniosek do godz. 13.00 w dniu przewidywanego zawarcia transakcji. W przypadku gdy KBC nie otrzyma odpowiedzi w powyższym terminie, po upewnieniu się, że EBC otrzymał wniosek KBC i nie wysłał odpowiedzi, od godz. 13.15 należy przyjąć, że zgoda została udzielona.

⁽¹⁾ Ilekcio w niniejszych wytycznych określa się dokładny czas, należy przez to rozumieć czas środkowoeuropejski przy uwzględnieniu zmian związanych z czasem środkowoeuropejskim letnim.

5. Rozpatrując wnioski, EBC bierze pod uwagę zapewnienie spójności z jednolitą polityką pieniężną Eurosystemu, uwzględniając zarówno skutki poszczególnych operacji KBC, jak i zagregowane skutki takich operacji w państwach członkowskich, których walutą jest euro. Z zastrzeżeniem powyższego EBC poczyni starania, by uwzględniać wnioski KBC.

Artykuł 9

Monitorowanie

1. Raz w roku Zarząd przedstawia Radzie Prezesów sprawozdanie z wdrożenia i stosowania niniejszych wytycznych. Sprawozdanie to powinno zawierać informacje o:

- a) stosowaniu procedury uprzedniej zgody;
- b) krajowych praktykach zarządzania aktywami i pasywami przez KBC;
- c) przestrzeganiu niniejszych wytycznych.

2. W razie wątpliwości dotyczących przestrzegania art. 5 ust. 1–3 EBC może zwracać się do KBC o udzielenie stosownych informacji.

Artykuł 10

Poufność

Informacje oraz wymianę danych dotyczących powyższych procedur, w tym sprawozdanie z monitorowania, o którym mowa w art. 9, traktuje się jako poufne.

Artykuł 11

Przepisy przejściowe

Do depozytów terminowych sektora publicznego utrzymywanych w KBC zastosowanie ma art. 5 ust. 1, przy czym depozyty te uwzględnia się w kwotach progowych, o których mowa w art. 5 ust. 2, od dnia 1 grudnia 2015 r.

Artykuł 12

Skuteczność i implementacja

- 1. Niniejsze wytyczne stają się skuteczne dwa dni po ich przyjęciu.
- 2. KBC podejmują środki konieczne do zapewnienia zgodności z postanowieniami niniejszych wytycznych do dnia 1 grudnia 2014 r. Najpóźniej do dnia 31 października 2014 r. KBC powiadamiają EBC o treści aktów prawnych i innych czynnościach związanych z tymi środkami.

Artykuł 13

Adresaci

Niniejsze wytyczna adresowane są do KBC.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 20 lutego 2014 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Mario DRAGHI

Prezes EBC

ZAŁĄCZNIK I

**KWOTY PROGOWE DOTYCZĄCE KRAJOWYCH OPERACJI KBC Z WYKORZYSTANIEM AKTYWÓW
I PASYWÓW PRZEPROWADZANYCH JEDNEGO DNIA**

Stosowana kwota progowa
Efekt daty rozrachunku (zagregowane operacje netto) ⁽¹⁾
200 milionów euro
⁽¹⁾ Wpływ na płynność netto planowanych operacji dla danego dnia, których rozrachunek ma nastąpić w ciągu jednego dnia, w dacie transakcji lub po tej dacie.

MIESIĘCZNE SPRAWOZDANIE EX POST O KRAJOWYCH OPERACJACH ZARZĄDZANIA AKTYWAMI I PASYWAMI

	Kategoria operacji										
	Operacje inwestycyjne	Zarządzanie funduszami emerytalnymi	Operacje agenta		Pożyczki papierów wartościowych	Transakcje z przyrzeczeniem odkupu		Systemy kredytowe i depozytowe		Zobowiązania wobec podmiotów trzecich	Przekazania i dotacje
Sposób prowadzenia operacji	1. Pozycja bilansowa 2. Pozycja pozabilansowa	1. Pozycja bilansowa 2. Pozycja pozabilansowa	1. Pozycja bilansowa 2. Pozycja pozabilansowa	Liczba transakcji	nnnnnn	nnnnnn	Liczba transakcji	nnnnnn	Rodzaj operacji	xxxxx	xxxxx
Liczba transakcji	nnnnnn	nnnnnn	nnnnnn	Udzielanie pożyczek papierów wartościowych	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro	Udzielanie kredytów	(XX) milionów euro	Sposób prowadzenia operacji	1. Pozycja bilansowa 2. Pozycja pozabilansowa	1. Pozycja bilansowa 2. Pozycja pozabilansowa
Zakup	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro	Zaciąganie pożyczek papierów wartościowych	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro	Przyjmowanie depozytów	(XX) milionów euro	Liczba transakcji	nnnnnn	nnnnnn
Sprzedaż	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro						Kwota	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro
Umorzenie	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro	(XX) milionów euro								

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR WNIOSKU O UDZIELENIE UPRZEDNIEJ ZGODY NA ZAWARCIE ZNACZĄCEJ TRANSAKCJI

Nazwa zmiennej	Opis zmiennej	Kod	Pole obowiązkowe
Kod ID	Niepowtarzalny identyfikator grupy operacji (dotyczących papierów wartościowych lub innych) posiadający taką samą datę zawarcia transakcji i jej rozrachunku, składający się z kolejno po sobie następujących cyfr poprzedzonych dwuliterowym kodem kraju ISO.	ISnn	Wygenerowany automatycznie przez aplikację.
Data zawarcia transakcji	Data zawarcia transakcji dla planowanej grupy operacji	rrrr/mm/dd	Tak
Data rozrachunku	Data rozrachunku (lub data początkowa w przypadku transakcji forward) dla planowanej grupy operacji	rrrr/mm/dd	Tak
Zakupy i pożyczki	W przypadku zakupu papierów wartościowych lub innych instrumentów lub udzielenia kredytu lub pożyczki papierów wartościowych, należy podać całkowitą wartość transakcji	[YY] milionów euro	Nie (Należy pozostawić puste, jeżeli planowane są wyłącznie transakcje sprzedaży)
Sprzedaż i przyjmowanie depozytów	W przypadku sprzedaży papierów lub innych instrumentów wartościowych lub przyjęcia depozytu, należy podać całkowitą wartość transakcji	[XX] milionów euro	Nie (Należy pozostawić puste, jeżeli planowane są wyłącznie transakcje zakupu)
Wpływ na prognozy płynności	Wskazanie wpływu na prognozy płynności dla daty rozrachunku w przypadku wyrażenia zgody na zawarcie transakcji, w odniesieniu do ostatniej dziennej prognozy płynności przekazanej EBC o 8.00. W przypadku odmowy informacja ta ułatwi EBC identyfikację odwrotnego wpływu na prognozy płynności	[ZZ] milionów euro	Tak (W przypadku przekazania już EBC informacji o całkowitej prognozie płynności, w tym polu należy wpisać zero)
Rodzaj transakcji	Wskazanie rodzaju transakcji 1. Transakcje z wykorzystaniem papierów wartościowych 2. Inne transakcje	Rodzaj transakcji wybierany jest z listy dostarczonej przez system	Tak (Użytkownik musi wskazać rodzaj transakcji)
Zamierzony sposób przeprowadzenia operacji	Opis zamierzonego sposobu przeprowadzenia operacji przez odniesienie do jednego z poniższych określeń: 1. Operacja bilansowa 2. Operacja pozabilansowa	Zamierzony sposób przeprowadzenia operacji wybierany jest z listy dostarczonej przez system	Nie (Użytkownik może wskazać zamierzony sposób przeprowadzenia operacji)

Nazwa zmiennej	Opis zmiennej	Kod	Pole obowiązkowe
Uwagi dodatkowe	Wszelkie informacje, które mogą ułatwić funkcji zarządzania płynnością w EBC ocenę wpływu na płynność netto w odniesieniu do właściwego okresu analiz płynności i najnowszej prognozy płynności. Przykładowo, jeżeli wpływ na prognozy płynności nie jest stały, ale ulegnie odwróceniu w dającej się przewidzieć przyszłości, użytkownik powinien w uwagach dodatkowych umieścić informację o wpływie na płynność po dacie rozrachunku. Użytkownik powinien również podać więcej danych o każdej operacji, takich jak rodzaj, wielkość oraz cel jej przeprowadzenia	Każda kombinacja cyfr i liter w zdefiniowanym uprzednio układzie znaków H1&H2 ⁽¹⁾	Nie

⁽¹⁾ Symbole, których użycie jest dozwolone w uwagach ogólnych zawarte są w rozdziale 1.1.4.7 załącznika nr 4 dokumentu „H1&H2 System Design” z 22 sierpnia 1997 r.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL